

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

DEVİRİMİN DALGALARI AVRUPAYI SARIYOR

• Kürdistan Sorunu

• Devrimin Silahları Sol Omuzlara

• Tekel Çadırkent... Yeniden...

• Eksen Mi Kayıyor Şaft Mı

• UPS İşçilerine Destekler Sürüyor

• Devrimci Emekçi Komiteleri 1. Konferansı

ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK!

16-17 EKİM DEVRİMCİ EMEKÇİ KOMİTELERİ 1.KONFERANSI

Kürdistan Sorunu

Türkiye ve Kürdistan'da devrim mücadelesi on yıllardır sürüyor. Bu süreç içinde çok zengin deneyimler elde edildi. Devrimci deneyim salt öncü devrimci güçlerin yaptıklarıyla sınırlı değildir. Her iki ülkede milyonlarca kitle büyük bir mücadele süreci yaşadı. Milyonların kavganın ateşinden geçerek biriktirdiği deneyimler, gelecekteki sınıf mücadelesinin başarıya ulaşması için çok önemlidir.

Kadınların Mücadeleye Katılması

Her iki ülkede devrimci hareket geniş yığınların mücadelesi ve deneyimleri temelinde büyük bir gelişme gösterdi. Devrimci mücadelenin Kürdistan'da nasıl bir gelişme düzeyine ulaştığını görmek için, Kürdistan kadınlarının mücadelesine bakmak gerekir.

Kürdistan'da zor temelinde başlayan mücadelenin ilk etkilerinden biri, Kürt kadınlarını uyandırması ve harekete geçirmesi oldu. Kadının mücadeleye etkin ve kitlesel katılımı, hareketin gelişimini hızlandırdı ve yığınsal temellere oturmasını getirdi. Kadınların katılımı Kürdistan Devrimi'nin ilerlemesinin bir ölçütüdür -gerçek bir ölçüt. Kadının katılımı mücadelenin bütün alanlarını kapsamıştır. Bu da hareketin bütün alanlarda gelişimini gösterir. Kürdistan'da zafer ancak kadınlarla birlikte kazanılabilir.

Politik Mücadele

Ve Kültür Sanat Çalışmaları

Kürt halkında politikaya, bilime, kültüre ve sanata çok büyük bir ilgi var. Kadın ve erkeklerin kültür ve sanata nasıl bir şevkle yöneldiklerinin en ikna edici kanıtı Kürdistan'da yapılan kültür sanat etkinlikleridir. Bu etkinliklere yığınlar çok geniş katılım sağlıyor. Bilim sanat ve kültür çalışmalarına böylesine yoğun şevk ve ateşli ilgi, ancak devrim dönemlerinde görülür. Yalnızca devrime hazırlanan bir halk politika, bilim ve sanata bu denli içten bir ilgi duyabilir.

Halk kültür ve sanat edinmeyi, politik mücadeleden, Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinden ayrı olarak görmüyor. Kültür ve sanat çalışmalarının gelişmesi, politik mücadeleyle birlikte görüldü. Kültür ve sanat çalışmaları, halkın özgürlük hedefine yöneltilmiştir.

Yeni bir toplum, yeni bir gelecek kurmak isteyen bir halk içinde bulunduğu koşulları her yönden sorgular. İçinde

bulduğu koşullar ve geçmişi sorgularken, bunu belli bir bakış açısıyla yapar. Bu bakış açısı diyalektik ve materyalist bakış açısıdır. Halk sosyalizmin etkisiyle hareket etmektedir.

Halk Kitlelerinin Harekete Geçmesi

Kürt halkı bugün kendisini Bölge ve Dünya'ya kabul ettirecek duruma geldiyse bunu yıllardır süren sert, şiddetli ve bedeli ağır olan bir mücadeleyle sağlamıştır. Bazılarının ileri sürdüğü "toplumsal barış" ya da "sosyal sözleşme" ulusal baskı altında ezilen bir halkı yalnızca egemen ulusun egemenliği altında tutmaya yarar. Savunulması gereken Kürt halkının köleliğini sürdürecektir bir barış politikası değil, UKKTH'nın Kürdistan'da tam tanınması olmalıdır.

Kürdistan'daki mücadele çok daha uzun bir dönemi kapsar, fakat gerek çok ağır baskı koşulları, gerekse devrimci yöntemlere yönelinmemesi ve kitlelerin mücadeleye çekilememesi sonucu, ciddi bir hareket yaratılamadı. Tüm bu deneyimler Kürdistan'da devrimci yöntemlere geçişi ve kitleleri harekete geçirecek bir mücadele biçimini zorunlu yaptı. Ancak ondan sonradır ki, Kürdistan'da zafere ulaşacak ciddi bir hareket yaratılabilmıştır.

Bugün Türkiye'nin vermek zorunda olduğu çok sınırlı ve güdük ödünler, halkın verdiği devrimci mücadelenin bir ürünüdür. Ama bu yan ürünler, devrimci Kürt halkını asıl hedefinden, ulusal-sınıfsal kurtuluş hedefinden vazgeçirmek amacıyla kullanılıyor. Yapılan sınırlı düzenlemeler, güdük reformlar, ezen-ezilen ulus ilişkisini, mevcut sistemi değiştirmiyor. Onu sadece süslüyor, kalıcı hale getirilmesini amaçlıyor.

Türkiye egemenleri ne yaparsa yapsın, Kürt halkı devrimcileşmiştir. Devrimci bir halk olmuştur, hedefine devrimci mücadeleyle varacaktır.

Hareketin Sosyalist Temeli

Farklı sosyal sınıfların toplumsal karakterleri kendini, en açık olarak önemli olaylar sırasında gösterir. Kürdistan'ın sosyal sınıfları, son derce çetin geçen çatışma sürecinde ve son süreçte sınıfsal konumuna uygun tavır aldılar.

Çatışma boyunca ve son süreçte Kürdistan burjuvazisi, büyük mülk sahipleri ve orta sınıf aydınları resmen Türkiye yanlısı bir

**UKH bugün dar ve sınırlı-
lıkları olan özerklik ile orta-
ya çıktıysa bu, yalnızca Kürt
hareketi ideolojik olarak
böyle bir anlayışı öngördüğü
için değildir. Bunda Türkiye
işçi sınıfının ve bir bütün ola-
rak Türkiye emekçilerinin
devrim mücadelesini daha i-
leri götürmemesinin kesin
bir etkisi var. Eğer Türkiye e-
mekçi hareketi devrim mü-
cadelesini daha ileri bir
noktaya götürebilseydi, hiç
kuşkusuz Kürt halkı da daha
ileri politik çözümleri günde-
me getirecekti. Bu demektir
ki, Türkiye emekçi hareketi
devrim mücadelesini daha i-
leri götürdükçe Kürt hareke-
ti de kendi önerilerini daha
ileriye götürecektir.**

Başyazı

politika izlediler.

Kürdistan'da öteden beri Kürt burjuvaları, büyük mülk sahipleri ve üst-orta sınıflar, kendi halkının politik kurtuluş mücadelesini dışına düşmüşlerdir. Daha da ileri gitmiş, halkın devrimci kurtuluş hareketine karşı Türkiye'nin yanında yer almışlardır.

Kürt aydınlarının Türkiye'nin ulusal baskısına karşı mücadelesi, uzun bir dönem kapsar. Mücadeleci olanlar büyük baskı gördüler ve halkı uyandırma, bilinçlendirme biçimindeki çalışmalarını ağır terör altında sürdürmek zorunda kaldılar. Aydınların hareketi sınırlı, seyrek ve kitlelerle sıkı bir ilişkiye dayanmıyordu. Bu yüzden sonuç almaktan uzaktı. Sınıfsal olarak daha çok orta sınıflara ait olan aydınların emekçilere dayanması ve sonuna dek gitmeleri beklenemezdi.

Hareket ne zaman emekçilere dayandı ve devrimci yöntemlere başvurdu, o zaman kısa sürede ilerleme gösterdi. Yıllarca gerilla savaşı verenler de, kentlerde, köylerde mücadele verenler de yoksul köylüler, işçiler, kent emekçileri olmuştur.

Hareket Türkiye'nin Kürdistan'daki politik ve ekonomik egemenliğini sona erdirdiği zaman özgürlük hedefine ulaşabilir. Bu hedef, hareketin zorunlu olarak sosyalist olmasını getirmiştir. Çünkü ancak sosyalist temele dayanan bir hareket, Türkiye tekeli kapitalizminin ve devletin Kürdistan'daki politik ve ekonomik egemenliğine son verebilir. Sosyalist görüşlere dayanmak, Kürdistan işçilerinin, yoksul köylülerin ve diğer emekçilerin toplumsal kurtuluş hedefleri için zorunludur. Aydınlar da sosyalizmin etkisi altında hareket etmiştir, ancak onlar sosyalizmi devrimci temelde değil, sadece bilimsel yönleriyle kavradılar. Sosyalizmin devrimci özünü kavranması, emekçi hareketinin gelişimiyle başlamıştır.

Proletaryanın Önderliğinde

Emekçi sınıfların mücadeleye ağırlığını koyması, asıl savaşan güç olması, politik ve toplumsal kurtuluş mücadelesini bugünkü ileri noktaya getirdi. Mücadelenin buradan daha ileriye, zafere ulaşması için Kürdistan proletaryasının bu mücadeleye önderlik etmesi şarttır. Toplumsal kurtuluş proletaryanın hedefidir. Ama politik kurtuluş (özgürlük) sağlanmadan toplumsal kurtuluş sağlanamayacağı için, toplumsal kurtuluş politik kurtuluştan ayrılamaz. Proletarya politik kurtuluşun da tutarlı savunucusu ve savaşçısıdır.

Küçük burjuva bir hareket sosyalizmden ne denli etkilenirse etkilensin ve emekçi kitlelere ne denli dayanırsa dayansın, toplumsal doğası gereği ezilen bir halkın kurtuluş mücadelesini sonuna kadar götürmez. Mücadelenin belli bir aşamasında karşı çıktığı, savaştığı güçlerle uzlaşmak zorundadır.

Burjuva çerçevenin daha ötesine varacak olan, proletaryadır. Proletaryanın devrimci hareketidir, hareketin sosyalizm temeline dayanmasıdır. Proletarya, marksizm-leninizme dayanırsa zafere, sonal kurtuluşa varabilir.

Kitlelere önderlik, devrimci pratik olmadan gerçekleşemez. Kürdistan proletaryasının, mücadeledeki yeri giderek öne çıkıyor. Bunun nedeni ulusal mücadelenin içinde varolan toplumsal kurtuluş, sınıfsal kurtuluş yönünün belirgin olarak öne geçmesidir. Kürdistan'a bakın, orada proleter sınıf eylemlerinin nasıl öne çıktığını göreceksiniz.

Kürdistan'daki işçi ve emekçiler pek çok toplumsal olayda, politik sorunda Türkiye emekçilerine göre daha ileri bir tavır alabiliyorlar. Referandum sırasında Türkiye'de sendikalar burjuvazinin peşine takılarak "Hayır" oyu vermek için sandıklara koşarken, Kürdistan'daki işçi ve emekçi sendikaları boykot tavrını alarak, Türkiye emekçileri için ileri ve örnek bir tutum sergilediler.

Fakat daha fazlası gerekiyor. Kürdistan'daki halk kitlelerine önderlik etmek, ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesini başarıya götürmek için yapılanlar, alınan tavırlar yetersizdir. Harekete pratikte öncülük etmesi için, yapılanların çok daha ötesine, daha ileriye gitmesi gerekiyor.

Daha İleri Gitmek İçin

UKH tarafından Kürt ulusal sorununun pratik bir çözümü olarak öne çıkartılan "Demokratik Özerklik" konusunun çeşitli yönleri üzerinde durmak gerekiyor. İleri sürülen çözüm önerileri, Kürdistan sorununun daha iyi anlaşılmasını sağlar.

Bölgesel özerklik demokratik bir haktır. Fakat UKKTH ilkesinin Kürdistan'da uygulanmasının tam bir karşılığı değildir. Özerk yönetim, politik bir biçimdir. Darlıkları, sınırlılıkları olan bir biçimdir. Özerk yönetimlerin kurulduğu ülkelerde, dar bir politik biçim olması pratik deneyimlerle anlaşılınca, oralarda ya özerkliğin daha da genişletilmesi ya da bağımsızlık yönünde bir mücadele sürüp gidiyor.

Kürdistan bir bölge değil, bir ülkedir. Burada Kürt ulusunun yanında çeşitli ulusal topluluklar var. Bulunacak pratik çözümün burada yaşayan bütün ulus ve ulusal toplulukların kendini özgürce ifade edebileceği bir yetenekte olması gerekiyor.

Özerk yönetim bu yeteneğe sahip değildir.

O halde Kürdistan gerçeği ve Kürdistan sorunu bizi zorunlu olarak UKKTH'nın özü olan ayrılma ve bağımsız devlet kurma hakkına götürür. Ortaya konacak politik çözüm, halk egemenliğini ifade etmelidir. Ancak bu, bağımlı bir halk egemenliği değil, gerçek anlamda egemenlik olmalıdır.

Kürt ulusu ister ayrılınsın, ister eşit hak temelinde yeni bir birlik oluşsun, kesinlikle egemen olmalıdır. Yani kendini ilgilendiren her politik konuda kendisini karar vermeli-dir.

İşçi sınıfı ve emekçilere dayanması ve onların egemenliğinin somut ifadesi olması bakımından Kürdistan'da kurulacak politik yönetim, halk iktidarı zorunlu olarak sosyalist nitelikler taşıyacaktır. Evet, bu bir Kürdistan Demokratik Halk Cumhuriyeti olacaktır.

UKKTH ilkesi, Türkiye halklarıyla birlikte ortak bir halk cumhuriyetini de kapsayabilir.

Varolan koşullar ve deneyimler böyle bir hedefe Türkiye ve Kürdistan proletaryasının önderliğinde birleşik bir devrimle varılacağını gösteriyor.

UKH bugün dar ve sınırlılıkları olan özerklik ile ortaya çıktıysa bu, yalnızca Kürt hareketi ideolojik olarak böyle bir anlayışı öngördüğü için değildir. Bunda Türkiye işçi sınıfının ve bir bütün olarak Türkiye emekçilerinin devrim mücadelesini daha ileri götürmemesinin kesin bir etkisi var. Eğer Türkiye emekçi hareketi devrim mücadelesini daha ileri bir noktaya götürebilseydi, hiç kuşkusuz Kürt halkı da daha ileri politik çözümleri gündeme getirecekti. Bu demektir ki, Türkiye emekçi hareketi devrim mücadelesini daha ileri götürdükçe Kürt hareketi de kendi önerilerini daha ileriye götürecektir.

Türkiye işçi ve emekçi hareketinin devrim yolunda daha ileri bir noktada olmamasının bir nedeni ise, reformist oportünist hareketlerin kitleleri geri çekme çabasıdır. Bu engellerden kurtulabilen kitleler, halkların kurtuluşu için daha ileri noktaya varacaktır.

C.DAĞLI

Devrimin Silahları Sol Omuzlara

Ateşkes devam mı edecek, yoksa bir kez daha yoğun bir çatışmalı döneme mi girilecek? Herkesin merak ettiği bu konu, 31 Ekim günü açıklığa kavuşmuş olacak. (Muhtemelen bu yazı okunduğunda sorunun cevabı çoktan belli olacak). İster ateşkes devam ediyor olsun, isterse -bir burjuva kalemşoron deyimiyle- “gerilla Türk ordusunu küllüm ediyor” olsun, kesin olan bir şey var ki, devrim yeni bir evreye girmiştir. Bu evre, devrimin silahlarını sağ omzundan sol omzuna geçirdiği evredir.

Marksizmin ölümsüz ustaları sık sık devrimin tek bir eylemden oluşmadığını, uzun bir tarihi döneme yayılan çok çeşitli çatışmalar, mücadele biçimleri, şurada burada kaybedilen ve kazanılan mevzilerden, birbirinden kopukmuş gibi görünen bir dizi eylemin yoğunlaşmış bir noktada birleşmesinden meydana geldiğini dile getirdiler. Bu yönüyle devrim tarihsel bir varlık gibi nefes alır, büyür, kendi meyvelerini üretir, oradan beslenir ya da kimi zaman zayıf düşer, bir toparlanma sürecine ihtiyaç duyar, vs. Bu alabildiğine zengin, çeşitli, yaygın hareketlerin toplamı olarak devrim, en mükemmel stratejisyen kafaların kendi yıldırımlarıyla yaratabilecekleri, yönlendirebilecekleri bir süreç değildir.

Şu veya bu partinin özgün taktiklerinin ötesine geçerek başlı başına bir halk hareketi seviyesine erişmiş olgun bir devrim, iktidarın fethedilmesinden önce kazanılabilecek tek gerçek zaferi kazanmış demektir. Koca bir halkın tıpkı bir devrim partisi gibi davranma, reflekslerini geliştirme, disiplinli bir ordu misali hareket kabiliyetine sahip olması ve en temel, en derin özlemlerini sürece dayatma gücünü elde etmesidir. Bu her türlü yasal kırıntıdan bin kat daha değerli bir kazanımdır. Kürt halk hareketi çoktan beri bu seviyededir. Öyle ki, artık hareketin yönünü tayin eden önderlerin genel taktikleri değil, bizzat halkın en derin özlemleriyle tüm savaş dengelerini tersine çevirebilen gücüdür. Türkiye tarafında devrim henüz bu aşamada değil, ancak bu noktaya çok da uzak değil.

Boşa Düşen Azami Programlar

Bir süredir sistemin devrim tarafından kuşatma altında tutulduğundan söz ediyoruz. Tekelci egemenlik iktidarını koruyabilmek için, kimi zaman devrim cephesinden aşırıldığı söylemleri kullanmak zorunda kalıyor. Bunun en açık örneklerini son referandum döneminde bolca gördük. Tekelci gerici faşist partiler, 12 Eylül’de idam edilen devrimcilerin arkasına sığınmak zorunda kaldılar. Diyarbakır zindanında katledilen devrimciler, halkı kandırabilmek amacıyla kullanıldılar. Uzunca bir döneme yayılmış devrimin kuşatıcı baskısı altında sermaye, kimi zaman devrimin tarihsel mirasından bir şeyler aşırımadan yoluna devam edemez oldu.

Bu durum yalnızca bu topraklara özgü değil, aksine, tüm büyük devrimlerin ortaya çıkardığı bir gerçektir. 1917 Ekim Devrimi öncesi yaşanan Şubat Devrimi, bu durumun en açık örneklerini sunuyor. Bizzat işçi sınıfı tarafından hazırlanan ve bedeli kanla ödenen devrim, Çar’ın tahttan düşmesiyle ilk önemli zaferini kazanmıştı. Ve bu önemli eşik bir kez aşılmış, güne dek Çarlık monarşisi ile kol kola olan burjuvazi, cumhuriyet programıyla devrimin mirasını kendi adına devşirmeyi bildi. Bu yeni evrede çok önemli bir başka şey daha oldu. Azami programlarını yalnızca Çarlık rejiminin devrilmesiyle sınırlı tutan tüm küçük burjuva devrimci partileri bir anda boşluğa düştüler, devrimci konumlarını kaybettiler. Oysa Rusya halklarının barış, toprak ve özgürlük özlemleri bu azami programları yıkıp geçecek kadar derindi ve sonuçta süreç, bizzat emekçilerin bu derin özlemleri tarafından yönetildi. Bolşevikler halkın özlemlerine öncülük ederek, tutarlı bir devrim programına dönüştürerek devrimin zaferini proleter iktidarla taçlandırıdılar. O zaman dek devrimin en ciddi silahlı gücünü oluşturan sosyalist devrimci parti ve küçük burjuva aydınlar cephesinden şöhretli kadrolarıyla safları dolu Menşevikler, devrimi ceplerine koyup gidemediler. Aksine, halkın özlemleriyle yönetilen devrim bu partileri aştı ve tasfiye oldular. Devrim, silahlarını ve entelektüel gücünü sağ omzundan sol

Şu veya bu partinin özgün taktiklerinin ötesine geçerek başlı başına bir halk hareketi seviyesine erişmiş olgun bir devrim, iktidarın fethedilmesinden önce kazanılabilecek tek gerçek zaferi kazanmış demektir. Koca bir halkın tıpkı bir devrim partisi gibi davranma, reflekslerini geliştirme, disiplinli bir ordu misali hareket kabiliyetine sahip olması ve en temel, en derin özlemlerini sürece dayatma gücünü elde etmesidir. Bu her türlü yasal kırıntıdan bin kat daha değerli bir kazanımdır. Kürt halk hareketi çoktan beri bu seviyededir. Öyle ki, artık hareketin yönünü tayin eden önderlerin genel taktikleri değil, bizzat halkın en derin özlemleriyle tüm savaş dengelerini tersine çevirebilen gücüdür. Türkiye tarafında devrim henüz bu aşamada değil, ancak bu noktaya çok da uzak değil.

omzuna geçirdi.

Benzer bir durum aynı yıllarda Almanya'da yaşandı. Savaş neticesinde Alman İmparatorluğu yıkıldı ve Cumhuriyet ilan edildi. Bu durum II. Enternasyonal saflarında yürüyen Alman Sosyal Demokrat Parti'nin tüm programatik ufkunu tüketti. Devrimin mirası ve gücü Spartakistlerin ellerine geçti.

Türkiye ve Kürdistan'da bu denli açık biçimlere bürünme dahi, benzer süreçler yaşandı. 70'li ve 80'li yıllar boyunca, azami devrim programları alabildiğine güdük birkaç demokratik adımdan ötesine geçemeyen nice parti ve örgüt, 90'lı yıllarda devrimin cephesini terk ettiler. 90'lı yılların başında hızla yükselen devrim karşısında aciz kalan tekelci sermaye, pankartlarında "141-142 Kaldırılınsın" ya da "TKP'ye Özgürlük"ten başka bir şey yazmayan TKP reformizmini ve onun peşinden sürüklenen bir dizi illegal örgütü bir hamlede düzen sınırları içine çekti. Komünizm propagandasını yasaklayan 141-142 kalktı, yasal partilere izin çıktı ve cezaevleri boşaltıldı. Böylece, bu partiler azami programlarının bütün ufkunu tüketmiş oldular. Oysa aynı dönemde proletarya ve Kürt halkı, bu alabildiğine güdük adımların çok ötesine geçmişti. İşte tam da bu yüzden yani bizzat emekçi halkların özlem ve eylemleri, söz konusu reformist partilerin azami programlarını aştığı için, TKP ile birlikte Dev-Yol, Kurtuluş, TDKP, reformist yolu seçen TKEP kadroları gibi dönemin son derece büyük kitle gücüne ve silahlarına sahip örgütler, yasallaşma sürecinde devrim tarafından tasfiye edildiler.

Bir Kez Daha İnisiyatif Emekçilerde

Son birkaç yıldır yeni bir tasfiye süreci yaşanıyor. Kimilerine göre bu tasfiye, tekelci sermayenin planları, arzuları dâhilinde yürütülüyor. Hayır, durum bu değil. Tekelci sermayenin olaylara yön verecek gücü alabildiğine yıpranmıştır, sınıf mücadelesinin dengeleri ve inisiyatif emekçilerden yana geçmiştir. İçinde bulunduğumuz sürece damgasını vuran, emekçilerin ve Kürt halkının derin özlemleri, mücadele kapasiteleri ve yükselen bilinçleridir.

Eğer biz bugün şu ya da bu partiyi, yakın geçmişin şanlı silahlı örgütlerini refor-

mist sularda kulaç atarken görüyorsak, bunun belirleyici nedeni, tekelci sermayenin yürüttüğü tasfiye planı değildir. Devrim, bu örgütlerin azami programlarını (ama kâğıt üzerinde yazan değil, bizzat güncel politika içinde beliren programlarını), zihniyet ufuklarını, politik potansiyellerini aşmıştır. Bu parti ve örgütler yıllar boyunca pankartlarına şunları yazıp durdular: "Genel Grev, Zindanlar Boşalsın, 1 Mayıs Yasallaşsın." 2010 yılında, bu programatik-pratik hedeflerin bir biçimde gerçekleştiği ya da "genel af" talebinde olduğu gibi açıktan tartışılmakta olduğu görüldü. Taksim'de yasal ve tatil ilan edilmiş 1 Mayıs gerçekleşti. Tekel direnişi ile emekçiler genel grev deneyimini yaşadılar. Ancak, Tekel örneğinde de görüldüğü gibi, oportünizmin azami programına biçim veren genel grev, en basit görünen hakların kazanılmasında bile işe yaramadı. Emekçiler en derin özlemlerine cevap bulamadan, oportünist hareketin programatik hattı tükendi.

Aynı kader kuşu, şimdi UKH'nin tepesinde uçuyor. Süreç içinde Kürt halkı, birkaç biçimsel güdük kazanımla yetinmeyecek kadar derin özlemler, bu özlemlere uygun hareket, örgütlenme, eylem biçimleri geliştirdi. Halkların özlemleri ve hareket kapasiteleri ile onlara önderlik eden partilerin programatik ufukları arasında, her zaman bir farklılık, bir makas vardır. Devrimin ilk aşamalarında bu makas, öncüler lehine açıktır. Ancak zamanla makas daralır, kapanır ve eğer öncüler kendi programatik ufuklarını devrimin gelişimi ölçüsüne göre yeniden geliştiremezlerse, bu kez makas halkların özlemleri ve kapasiteleri lehine açılır.

Tekelci sermayenin UKH'yi silahsızlandırma çabaları yeni değil. 1993 yılından bu yana pek çok kez dolaylı görüşmeler yoluyla silahsızlandırma hedefine varılmaya çalışıldı. Ancak, istek-niyet düzeyinde her iki taraf da bir uzlaşmaya hazır olsalar bile, sınıf dengeleri sermayeye belirgin bir üstünlük getirmiyordu bu uzlaşma yoluyla. Çünkü o dönemler sözünü ettiğimiz makas bizzat burjuvazi eliyle kapatılmış olacak, UKH'nin örgütsel kapasitesine, henüz bunun gerisinde bulunan halk tarafından güç taşınmış olacaktı. Yakın zamana dek bu durum tüm girişimlerin

önündeki asıl engeli oluşturdu. Ancak, şimdi makas, Kürt halkının kendi özlem ve kapasitesi lehinedir. Şimdi tekelci sermaye için, UKH ile uzlaşmaya gitmek, iki açıdan kazançlı görünüyor. Birincisi; muhtemel bir uzlaşma yoluyla Kürt halkının özlemleri ve hareket kapasitesi geriye çekilebilecektir. İkincisi ise, halkın özlemlerinin gerisinde bir uzlaşmayla elini kolunu bağlayan UKH, gerçek anlamda tasfiye edilmiş olacaktır. Sermaye, öncüsüz kalan Kürt halkının, zaman içinde moralsiz kalıp, sahip olduğu kapasiteyi kaybedeceğini hesap ediyor.

Ama tam da bu nedenle büyük bir yarınlığı içinde sermaye. Çünkü ortada basitçe formüle edilmiş özlemler ve hasbelkader kazanılmış hareket kapasitesi yok. Aksine, bu özlemler, muazzam bir kan denizinin üstünde birikmiş bir devrimci birikimin eseridir. İnanılmaz korkunç baskılar karşısında onurunu koruyan, en kanlı katliamlar karşısında bile geri adım atmayan, en rafine burjuva yalanlarına prim vermeyen, dostunu ve düşmanını ayıracak bir uyanıklığa erişmiş, mücadelenin her türü konusunda olağanüstü yoğun deneyimlerden geçmiş bu devrimci birikimi, hiç kimse cebine koyup götüremez. Bedeli fazlasıyla ödenmiş böyle bir birikim, ya 12 Eylül dönemini kat kat aşan bir korku ve ümitsizlik iklimi içinde kendini geri çeker, ya da azami programlarını tüketen partileri aşarak kendi zafer yollarını kendi yaratır.

UKH'nin atacağı olası silahsızlanma hamlesini, sızlanma, umutsuzluk ve burjuvazinin gücüne dair fantastik yorumlarla karşılamaya hazırlanan epeyce kalabalık bir ortalama sol grup var. Onlar hâlihazırda politik ortamın ve kitlelerin özlemlerinin gerisinde kalıp iflas etmiş programlarını, kitlelere daha rahat yutturabilmek ve devrime dair inançsızlıklarını daha yüksek perdeden haykırabilmek için, gizlemekte zorlandıkları bir sevinçle, UKH'nin uzlaşma girişimlerini izliyorlar.

Leninistler açısından durum net: Devrim silahlarını ve tüm devrimci kapasitesini sağ omzundan sol omzuna geçiriyor. Her zaman olduğu gibi, Leninistlerin en büyük ittifakı, halk kitlelerinin devrimci bilinç ve hareket kapasiteleridir. □

Eksen Mi Kayıyor, Şaft Mı?

Çin'in askeri bir havaalanından son derece gizli bir görev için kalkan iki Sukhoi-27 süpersonik savaş uçağı, ABD'nin fiilen savaş yürüttüğü Afganistan ve Pakistan üzerinden sessizce geçerek, henüz bilinmeyen bir yerde yakıt ikmali yaptılar. Aynı hız ve sessizlik içinde tüm basından gizlenerek gerçekleştirilen bir askeri tatbikata katılacakları bölgeye vardılar. Beş gün boyunca hiçbir kuşku uyandırmadan, ilk kez askeri işbirliğine girdikleri bu ülkenin F-4'lerden oluşan filosu ile tatbikat gerçekleştirdiler. Ve aynı gizlilik içinde geri döndüler.

Heyecan, gizem, adrenalin yüklü casusluk romanlarına malzeme olacak bir hikâye değil bu. Söz konusu ülke Türkiye, tatbikatın yapıldığı yer Konya olunca, buradan bir James Bond değil, çıksa çıksa Hafiyesi Mahmut mizahı çıkar. SU-27'ler evlerine varamadan, olay gazetelere düştü bile. Öyleyse mesele, gizemli casusluk şifrelerini çözmekten daha fazlasını, kapsamlı bir politik analizi hak ediyor.

Çin'le gerçekleştirilen ortak hava tatbikatı başında yer almasından bu yana şöyle bir soru gündeme geldi: Türkiye eksen mi değiştiriyor? Acaba Rusya-Çin-İran tarafına yanaşıp ABD-AB ekseninden uzaklaşıyor mu? Bu gelişmeler tam da ABD'nin İsrail ve İran konularında dış politikasını tefe koyduğu Türkiye'nin Çin başbakanıyla yaptığı kapsamlı ticari anlaşmaların hemen öncesine denk gelince, bu soru daha yüksek sesle dile gelmeye başladı.

Bu soruya kısa ve kesin bir cevap vererek başlayalım: Hayır. Türkiye'nin ekseninde hiçbir kayma yok. Soruyu, gündeme getirenler, ne emperyalist-kapitalist sistemin işleyişinden, ne de bağımsızlık ilişkilerinden anlıyorlar. Özellikle de hükümet yanlısı teknelci basın, "dünyaya kafa tutan süper güç" hikâyeleri uydurabilmek için kırk takla atıyor. Oysa ki emperyalist tam ilhak sürecinde tüm mali-ekonomik ve siyasal kurumları emperyalist finans oligarşisinin basit birer maşası haline gelen Türkiye için, ABD-AB ikilisine karşı tek

Hayır. Türkiye'nin ekseninde hiçbir kayma yok. Soruyu, gündeme getirenler, ne emperyalist-kapitalist sistemin işleyişinden, ne de bağımsızlık ilişkilerinden anlıyorlar. Özellikle de hükümet yanlısı teknelci basın, "dünyaya kafa tutan süper güç" hikâyeleri uydurabilmek için kırk takla atıyor. Oysa ki emperyalist tam ilhak sürecinde tüm mali-ekonomik ve siyasal kurumları emperyalist finans oligarşisinin basit birer maşası haline gelen Türkiye için, ABD-AB ikilisine karşı tek bir hamle yapması mümkün değil.

bir hamle yapması mümkün değil.

Çin'le yapılan askeri tatbikatlar ve ticari anlaşmalar, bu genel bağımlılık tablosu içinde nereye oturuyor? Olan biten şudur: Kapitalist sistemin büyük buhranı, pek çok gedik açtı ve Çin bu gediklerde filizlenmek arzusunda; ancak bu ataklar şimdilik ABD finans oligarşisinin işine geliyor. Çünkü dünya çapında kurulu olan finansal sistem şöyle bir dengeyi gerekli kılıyor: Çin dünyanın atölyesi olacak, ABD ise son tüketim pazarı. Bu denge, finansal kazançları yoğunlaştırmak isteyen dev banka ve tekellere alabildiğine geniş bir oyun alanı sunuyor.

Yeniden, ABD'nin Çöküşü

Marx, büyük coğrafi keşifler sonrasında Amerika kıtası altınlarını ülkesine taşıyan İspanya'nın bu muazzam para servetinin altında çürüdüğünü, öte yandan, para serveti ele geçirmek için sürekli üretici gücünü geliştiren İngiltere'nin bir dünya egemeni haline geldiğini ifade ediyordu. Kapitalizmin uzun tarihi göstermektedir ki, çöküş sürecine giren bir hegemonik güç finansal faaliyetlere ağırlık verirken, eskinin

yerini alacak olan yükselen güç üretime ağırlık verir. Şimdiki durum, tek bir egemen gücün değil ama bir dünya sistemi olarak emperyalist-kapitalizmin çöküşü ile kendine bir özgürlük yaratıyor.

Son birkaç yıldır ABD'ye karşı yükseltelen eleştiriler hep aynı noktadan hareket ediyordu. Krizin baş sorumlusu ABD'dir ve çöküş sürecindedir. Bu durum adeta otomatik biçimde başka bir soruyu gündeme getirdi: Dünyanın yeni egemen gücü hangi ülke olacaktır?

ABD ve AB, % 2 gibi oldukça küçük rakamlarla büyürken, her yıl % 10'la bu oranı beşe katlayan 1,5 milyarlık nüfusuyla bir dev olan Çin, bu sorunun cevabı olarak görünüyor. Oysa durum görünenden çok farklı. Çin her ne kadar dünyanın en dinamik ekonomisi olsa da, ABD'nin yerini dolduracak yeni güç olmasının önünde bir dizi engel var. Askeri-kültürel-diplomatik engeller bir yana, Çin'in elinde tuttuğu ticari gücün büyük bölümü, ABD-AB-Japonya odaklı teknelci sermayenin bu ülkeye yatırdıklarından oluşuyor. Hepsi tekeller sıralamasının üst sıralarını dolduran bu dev sanayi şirketleri, Çin'i ucuz işgücü cenneti olarak kullanıyorlar.

Bu açıdan bakılınca, kriz nedeniyle daralan ekonomilerle Çin'in ticari ilişkileri geliştirmesi, egemen kapitalist sistemle çelişmiyor. Bir başka açıdan manzara şudur: Yabancı sermaye yoluyla ticari ilişkilerini genişleten Çin, ticari fazlalarını doğrudan ABD tahvil piyasalarında kullanıyor. 2 trilyon dolarlık bir döviz rezervine sahip Çin'in sayesinde ABD cari açıklarını kapatıyor ve bu ülkenin bir tüketici piyasası olarak lokomotif karakteri korunmuş oluyor.

Kaçan Trenin Son Vagonu

ABD hegemonyasının yavaş çekimde çöküşüne dayalı bu küresel para akış mekanizması, 2008 yılında dağılmaya başladı. Çöküş dünya çapında sistemik buhran halini aldı. Hükümetler, finans-oligarşisinin kasalarında, yığılı değersiz kağıtları satın alarak çöküşü fren yaptırmaya çalıştılar.

ABD hegemonyasının yavaş çekimde çöküşüne dayalı bu küresel para akış mekanizması, 2008 yılında dağılmaya başladı. Çöküş dünya çapında sistemik buhran halini aldı. Hükümetler, finans-oligarşisinin kasalarında, yığılı değersiz kağıtları satın alarak çöküşe fren yaptırmaya çalıştılar. Ancak bu yolla daha büyük bir felakete kapı araladılar.

Muazzam borçlar altına giren hükümetler çareyi kamusal harcamaları kısmakta buldu. Ancak, zaten yeterince işsiz yaratmış, buhranın üzerine bir de hükümet dayatmalarıyla sosyal hakların budanması eklenince, emekçi kitleler milyonlar halinde ayağa kalktı, mücadele çok kısa bir süre içinde kıtasal ölçekli genel grevlere yükseldi. Apaçık devrim tehdidi içeren bu küresel-kıtasal ayaklanma girişimleri hükümetleri korkuttu. Tek çare, karşılıksız para basarak hükümet borçlarını ucuzlatmaktı. Bu ise, çıkmaz bir sokakta arabayı son sürat sürmekten başka bir anlama gelmiyordu.

Ancak bu yolla daha büyük bir felakete kapı araladılar.

Muazzam borçlar altına giren hükümetler çareyi kamusal harcamaları kısmakta buldu. Ancak, zaten yeterince işsiz yaratmış, buhranın üzerine bir de hükümet dayatmalarıyla sosyal hakların budanması eklenince, emekçi kitleler milyonlar halinde ayağa kalktı, mücadele çok kısa bir süre içinde kıtasal ölçekli genel grevlere yükseldi. Apaçık devrim tehdidi içeren bu küresel-kıtasal ayaklanma girişimleri hükümetleri korkuttu. Tek çare, karşılıksız para basarak hükümet borçlarını ucuzlatmaktı. Bu ise, çıkmaz bir sokakta arabayı son sürat sürmekten başka bir anlama gelmiyordu.

Emperyalist merkezler karşılıksız para basma yarışına girince, her ülkenin bir değerine ticari üstünlük sağlamak için parasını ucuzlatmaya dayalı kur savaşları patlak vermiş oldu. Hiç kuşku yok ki, kur savaşlarının ardında ticari savaş bulunuyor. Böylece Çin'i dünyanın atölyesi, ABD'yi son tüketici pazarı haline getiren, bu iki kutup arasındaki akış üzerine kurulu finansal yağma sistemi ölümcül yara aldı.

Çin, bir yandan içeride işçi sınıfının yükselen mücadelesi, diğer yandan kendi mallarına karşı gümrükleri yükselten ticari savaşların arasında sıkışınca, üretimi uzak topraklara kaydırma girişimlerine başladı. Çin başbakanının Türkiye ziyareti işte bu sürecin bir ürünüydü. Gizli askeri tatbikat ise nişan evine önden gönderilen takılardan ibaretti.

Türkiye, emperyalist finans-oligarşisi tarafından yönetilen küresel sermaye akışının duraklarından biri. Onun görevi, muazzam borçlar altına girmek ve bu borcu düzenli geri ödeme planları çerçevesinde yürütmek için ithalat-ihracat seviyesini sürekli yükseltmektir. Böylece ekonomi; dövizle bağımlı, ithal edilen ara-malların montajlanıp paketlenmesiyle sınırlı bir üretim ve elde edilen karların finansal oyunlarla yeniden dağıtımının gerçekleştiği bir yapıya büründü. Sonuçta ortaya, birkaç yıl üst üste büyüme rekorları kıran, sonraki birkaç yılda aynı oranlarda küçülmenin yaşandığı, alabildiğine yalpalayan bir yapı çıktı. Süreç ilerledikçe, yalpalamaların dalga boyu %2-4'lerden % 12-15'lere çıktı. Böylesine oynak bir e-

konomi finansal spekülasyon açısından Türkiye'yi "yükselen yıldız" haline getirdi.

Yakın zamanda açıklanan rakamlara göre Türkiye, tarihinin en büyük cari açıklarıyla karşı karşıya. Yıl sonuna kadar 40 milyar dolar olacak. Açık bu denli fazla olunca, açığı kapatmak için ödenen fatura kabarıyor, bu da "sıcak para" denen salt spekülatif hedefli para akışını hızlandırıyor. Türk sermayesi, birbirini güçlendiren bu helezonik girdapta boğulmamak için, ihracat kalemlerini çoğaltmak zorunda. Yoksa borcunu geri ödeyemeyeceği inancı uyanacak. Çin'le kapılar bu koşullarda açıldı. Çok değil, iki ya da üç yıl önce Çin mallarıyla rekabet edememekten yakınan sermaye çevrelerinin bu kez gıki çıkmadı. Çin sayesinde, oradan elde edilen ucuz hammadde ve ara-malı sayesinde, sadece ihracat artmayacak, ithalat kalemi de büyüyecek. Buna rağmen, kâğıt üzerinde kabaran ihracat bilânçoları, Türk sermayesinin daha rahat borçlanmasını sağlayacak.

Türk tekelci sermayesinin bu çabası, kaçmakta olan bir trenin son vagonuna tutunma çabası gibi görünüyor. Hali hazırda dağılmakta olan, büyük patlama dinamiklerini sürekli biriktiren finansal akış sistemindeki yerini korumak adına attığı her adım, onu fırtınanın merkezine daha çok yaklaştırıyor. Bu çabalar sonucunda, büyüme ve daralma eğilimlerinin çapı yükselirken daha sık aralıklarla meydana gelecek. Tekstil, elektrikli ev aletleri, gibi önemli ihracat kalemleri tümüyle Çin ara-mallarına yerini bırakacak. Dahası, kur savaşlarıyla kendini belli eden ticari savaş ortamında bir ülke ekonomisini ne denli ihracat-ithalata bağımlı hale getirmişse, yaşadığı ve yaşayacağı yıkım da o denli sert olacaktır.

Hayır, Türkiye'nin ekseni değil, şaftı kayıyor. Son bir gayretle biletini kapmaya çalıştığı geminin üzerinde Titanic yazıyor. Krizin hali hazırda sokağa attığı büyük işsiz kitleler yanına, bu kez bir dönem tam kapasite sömürülen, sonraki dönem sefalete bırakılan yarı-işsizler kitlesi katılıyor. Proletaryanın öfkesini ve isyan potansiyelini on kat, yüz kat arttıran bu durum, devrimimize taptaze işçi müfrezeleri kazandıracaktır. □

UPS İŞÇİLERİNE DESTEKLER SÜRÜYOR

UPS işçilerinin Mahmutbey ve Kurtköy Aktarma Merkezleri önünde kurdukları çadırlarındaki direnişin 160'lı günlerinde destek ve dayanışma büyüyor. Geçtiğimiz hafta Avrupa ülkelerinden gelen taşımacılık sektöründe örgütlü sendikacıların desteğini alan işçilere bu kez dayanışma farklı bir kesimden geldi.

Futbol taraftarları Beşiktaş "Çarşı Faşizme Karşı" Fenebahçe, Tek Yumruk Galatasaray, Adanademir Spor "Şimşekler Grubu" Sakaryaspor, Bursaspor, Trabzonspor, Livorno takımlarının sosyalist grupları bütün sosyalist taraftarlara çağrı yaparak, UPS işçilerinin haklı mücadelesine destek vermek için Taksim'de eylem örgütlediler.

16 Ekim günü eylem için Galatasaray Lisesi önünde toplandı. UPS işçilerinin her zaman yanlarında olan Mücadele Birliği Platformu ve devrimci örgütler de eyleme destek verdi. Yürüyüş çok coşkulu geçerken, UPS işçileri de önde yanlarında taraftarlar ve direnişte olan Tekel işçileriyle birlikte yürüdüler. Tekel işçileri de yerlerini UPS işçilerinin yanında "Tekel" pankartıyla ve bayraklarıyla aldılar. Yürüyüş boyunca "UPS'ye Sendika Girecek Başka Yolu Yok", "UPS İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Direne Direne Kazanacağız" sloganları atıldı.

Taksim Meydanı'na gelindiğinde basın

açıklamasını yapan Tümtis Genel Başkanı Kenan Öztürk; "İşçiler sadece UPS'de değil bütün sektörlerde tehdit altındalar. THY'de işten atılan Hava- İş üyeleri, özelleştirme saldırısı altındaki İGDAŞ işçileri, Tek Gıda İş'e üye oldukları için işten atılan Çizmeli Gıda çalışanları yakın dönem örnekler. Saldırının kaynağı aynı olduğundan dolayı, işimizi ve ekmeğimizi korumak için irili ufaklı bütün mücadeleleri birleştirmek gerekiyor. Sendikamızın mücadelesi sadece UPS işçilerinin değil bütün güvencesiz çalışanların mücadelesidir" dedi.

Daha sonra taraftarlar adına konuşmalar yapan taraftar temsilcileri; kendilerinin de işçi sınıfının bir parçası olduklarını, bütün

renklerin en güzelini emeğin yarattığını, endüstriyel futbol anlayışına karşı kendi cep-helerinden mücadele ettiklerini her zaman işçilerin emekçilerin yanında olmak gerekliliğini vurguladılar.

Ayrıca Galatasaray Tek Yumruk taraftarları temsilcisi Seyrantepe'de yeni yapılan Galatasaray stadında çalışma sırasında ölen işçilerin stada veya tribünlere isimlerini vermek için Galatasaray yönetimine yaptıkları imza kampanyasını yarın Taksim'de yapacakları basın açıklamasından sonra vereceklerini duyurdular.

Eylem gur bir şekilde atılan "UPS işçisi yalnız değildir, Tekel işçisi yalnız değildir" sloganlarıyla bitti. □

Duyarsız Kalamadık!

UPS işçilerine destek vermeye gelen ve şu anda da sendikalaşma mücadelesi veren Bornova Belediyesi Park-Bahçe işçileriyle yaptığımız sohbeti sizlerle paylaşıyoruz.

Bornova Park Bahçe İşçileri: Biz Bornova Belediyesi taşeron işçileri olarak UPS'deki emekçi kardeşlerimize elimizden geldiği kadar destek olmak için buraya geldik ve her zamanda buraya geleceğiz. Emekçiler yalnız değildir, emekçiler her zaman kazanmak için mücadele etmelidir. Biz taşeronlar olarak tam bir birlik olduğumuzda sermayeyi yıkacağımıza inanıyorum. Mücadele bir hak, sendikal mücadele bu haklardan sadece birdir. Bu birliği oluşturabilmek büyük bir güç gerektiriyor. Buradaki mücadeleyi gördük, duyarsız kalamadık. Nerede olsa, hangi işçi grubu olursa olsun aynı mücadeleyi aynı desteği mutlaka veririz.

Mücadele Birliği: Bize kendinizden bahseder misiniz?

Bornova Park Bahçe İşçileri: Biz bir grup kurduk. Bu grubu kur-

maktaki amacımız sadece İzmir'de değil ülke genelinde her türlü yanlışlığa karşı çıkmak. Bugün sendikal hak küçük bir şey, yarın başka bir işçinin başka hakkı için, amacımız her türlü yanlışlığa karşı çıkmak. Artık bir şeyleri yapma zamanının geldiğini biliyoruz. Artık bazı şeyleri dile getirmenin vakti geldi, şu kamu işçisidir, özel sektördür, şuranın işçisidir diye ayırım yapmadan birlik olmanın gününün geldiğine biz inandığımız için bugün UPS'ye destek veriyoruz. Bu desteğimizi güçlendikçe daha güçlü de vereceğiz. Sadece UPS'ye değil, Kipa'ya da gideceğiz, İzmir'de nerede haksızlık gördük, Türkiye'de nerede gördük gücümüz yettiğince destek vereceğiz.

Mücadele Birliği: Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Bornova Park Bahçe İşçileri: Yaşasın Halkların kardeşliği ve yaşasın emek mücadelemiz!

Mücadele Birliği / İzmir

Cumartesi Eylemleri Sürüyor

16 Ekim Cumartesi günü, UPS işçilerinin gelenekselleşen Cumartesi eylemleri gerçekleştirildi. Bizler Mücadele Birliği Platformu olarak sanayi sitesinden itibaren “UPS İşçileri Yalnız Değildir”, “UPS İşçisi Direnişin Simgesi”, “Birleşen İşçiler Asla Yenilmez” sloganlarını attık.

İşçiler bizi “Yaşasın Sınıf Dayanışması” sloganıyla karşıladılar. Hemen arkamızdan DİSK Emekli-Sen Buca ve Bornova şubeleri de sendika önlüklerini giyerek işçilere desteğe geldiler. Grup Emeğe Ezgi’den bir arkadaş, kısa bir müzik dinletisiyle coşku kattı. Halay parçalarının yanı sıra Çökertme de oynayan işçiler, hünerlerini sergilediler. Daha sonra pankartlarını açarak Aktarma Merkezi kapısına doğru sloganlarla yürüyüşe geçtiler.

Eylem yerine geldikten sonra İzmir Tümtis şube başkanı Şükrü Günseli bir konuşma yaptı. Konuşmasına desteğe gelen herkesi selamlayarak başlayan başkan, ardından; “bugün direnişimizin 174. günü ve 174 günü geride bırakırken kararlılığın, inancın, örgütlülüğün, birlikte mücadelenin, dayanışmanın sayısız örneklerini burada yaşadık ve yaşattık. 174 gün boyunca haklarımızı haykırdık ve bu haklarımızı alıncaya kadar asla geri durmadan sonuna kadar mücadele edeceğimizi her zaman haykırdık ve bir kez daha haykırıyoruz” dedi. İşçiler “Susma Haykır Sendika Haktır” sloganıyla konuşmanın arasına girdiler. Slogandan sonra Şükrü başkan konuşmasına şöyle devam etti “Ve bir kez daha diyoruz ki, mücadelemizin dağılacığını bekliyorsanız, yanılıyorsunuz. Direnişin sona ereceğini umuyorsanız yanılıyorsunuz. Bu 174 gün size bu gerçeği göstermediyse bundan sonraki mücadelemiz-

de bu gerçeğin karşısında eğilmeyi öğreteceğiz sizlere”.

Başkanın ardından desteğe gelen ve “emek ve demokrasi mücadelesinde emekli olunmaz” diyen Emekli-Sen söz aldı, “Arkadaşlar hepimizi Buca ve Bornova şubeleri adına selamlıyorum... Şunu belirtmek gerekir ki bu ülkede bütün haksızlıkların durdurulması için, bütün yoksullukların ortadan kalkabilmesi için, ezilen işçi sınıfımızın örgütlenmesi ve bir araya gelerek elini taşın altına koyması gerekiyor. Eğer elimizi taşın altına koymazsak, haklarımız için mücadele vermezsek bu ve bunun gibi süreçler devam edecektir. Bu ne ilk ne de sondur. Biz biliyoruz ki mücadele eden işçiler haklarını alacaktır. Bundan sonra da desteklerimizi sürdüreceğiz” diyerek konuşmasını sonlandırdı.

Emekli-Sen’in konuşması sırasında Altay taraftar grubu da işçileri ziyarete geldi. Altay taraftar grubundan da bir arkadaş söz aldı; “Bizler endüstriyel futbola karşı olan Altay YSKA (Yüksel ki Sen Kararsın Ay) taraftar grubu olarak UPS işçisinin bu direnişini sonuna dek destekliyoruz. İstanbul’da da taraftar grupları bu eyleme destek verirken Anadolu ayağında YSKA olarak UPS emekçisinin yanında olmaktan gurur duyuyoruz. YSKA olarak teşekkür ederiz” dedi. Altay taraftar grubu eyleme “Zafer Bizim Olacak” ve siyah pankart üzerine “Karanlık Yolun Sonunda Doğacak Güneş” pankartlarıyla katıldı.

Son olarak şube başkanı tüm katılan ve destek verenlere teşekkür etti ve eylem sona erdirildi.

23 Ekim günü geleneksel Cumartesi eylemleri devam etti. Bornova Stadyum metro

durağından itibaren “UPS İşçileri Yalnız Değildir”, “UPS İşçisi Direnişin Simgesi”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak” sloganlarıyla ve “UPS İşçileri Yalnız Değildir Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği” pankartıyla işçilerin yanına kadar yürüdük.

İşçilerin yanına vardığımızda Ayışığı Tiyatro İşçilerinden bir arkadaşımız Güneşi İçenlerin Türküsü şirininin dramatizesini sundu bizlere. Ardından bir arkadaşımız da bağlama-sıyla kısa bir müzik dinletisi sundu işçilere. Bu sırada karşı tarafta bir inşaat işçisi işçilere destek amaçlı sloganlar attı. Müzik dinletisinden sonra UPS aktarma merkezi kapısına doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş sırasında ve aktarma merkezi kapısının önünde işçiler sık sık “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek”, “Yılgınlık Yok Direniş Var”, “Atılan İşçiler Geri Alınsın”, “Yaşasın Enternasyonal Dayanışma”, “Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi”, “Sendika Girecek Kölelik Bitecek”, “UPS’ye Sendika Girecek Başka Yolu Yok”, “Köle Değil İşçiyiz Sendikayla Güçlüyüz”, “Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması” sloganlarını haykırdılar. Tümtis İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli konuşma yaptı: “Biz buradayız, biz burada olmaya devam edeceğiz, biz bu kapıdan atılan işçi arkadaşlarımız davul ve zurna eşliğinde halaylarla UPS’ye geri dönünceye kadar burada olmaya mücadeleyi yükseltmeye, dövüşmeye devam edeceğiz... Başından bugüne değin bu mücadeleyi önemseyen, bu mücadelenin yanında yer alan, destek ve dayanışma sunan kurumlara teşekkür ediyoruz... Daha anlamlı olan mahallelerden gençlik çağına adım atacak çocuklar var aramızda, onlar yarının mücadelesinin taşıyıcısı olacak, onlara da hoş geldiniz diyoruz... Son olarak şunu söylüyoruz, bıkmayacağız, yorulmayacağız, geri adım atmayacağız ve bu örgütlü gücün mücadelesini hep beraber zafere ulaştıracacağız. Ve bunu Türkiye işçi sınıfına, dünyada ki sınıf kardeşlerimize bu zaferi armağan edeceğiz. Ve sendika UPS’ye halaylarla girecek bu hayal değil yakında gerçekleşebilecek bir gerçekliktir” dedi.

Eylem yerine geri döndükten sonra bir işçi arkadaş şiir okuyarak eyleme farklı bir renk kattı.

UPS işçilerine destek verenler arasında Bornova Belediyesi Park-Bahçe taşeron işçileri, Buca Belediyesi taşeron işçileri, deri işçileri, Tümtis Sendikası genel merkez mali sekreteri ve ambar işçileri vardı.

Mücadele Birliği / İzmir

Birlikte Bir Şeyler Üretebiliriz

UPS işçilerine 9 Ekim Cumartesi günü yaptığımız UPS Kargo işçileriyle dayanışma gecesiyle ilgili düşüncelerini, duygularını, geceyle ilgili gördükleri eksiklikleri sorduk. İşçilerin anlatımları şöyleydi.

UPS İşçisi: Bizim açımızdan etkinlik çok güzeldi. Kendimiz tiyatro oyununda oynadığımız için eksiklik göremedim, her şey kısa sürede iyi hazırlanmıştı.

Sahneye çıkmadan önce acaba yapabilir miyim, yapamaz mıyım diye düşünüyordum. Sahneye çıktığım an, "Ee onlar da benim gibi insan yani, işçiler sonuçta arkadaşlarımız" dedim ve oradaki atmosferi gördükten sonra hiçbir heyecana kapılmadım, ben de rahat rahat oynadım.

Mücadele Birliği: Genelde yapılan tiyatrolar işçilerin yaşamını çalışma koşullarını farklı şekillerde anlatıyor. Sizler ise UPS işçisi olarak işçilerin kendi yaşamlarını kendi tiyatro oyununda sergilemesinde örnek oldunuz ve bu noktada diğer işçilere "ben de yapabilirim"i gösterdiniz.

UPS İşçisi: Ayışığı Sanat Merkezi'nin desteğiyle bunu başardık. Bence bütün işçilerin öyle bir şansı olsa da kendileri yapabilselerdi, çok güzel olurdu. Biz UPS işçileri olarak tiyatrodaki kendi kendimizi ifade edebildik bunun için çok mutluyuz, çok sevinçliyiz.

Mücadele Birliği: 9 Ekim'de düzenlenen dayanışma gecesiyle ilgili düşüncelerini anlatır mısın?

Hakan: Etkinliğin her kesime hitap etmesi güzeldi. İşçi sınıfı için Ayışığı Sanat Merkezi'nin böyle bir etkinlik düzenlemesi bizim için güzeldi. Sadece sendikalar değil bu işin halk boyutunu da göstermiş oldu bir noktada. Direnişin başından bugüne bizim yanımızda olan Ayışığı Sanat Merkezi'nin böyle bir etkinliği yapması bizim açımızdan anlamlı ve güzeldi.

Bu işi ben organize ediyordum olsaydım bu kadarını yapamazdım. Çok aceleye geldiğini başından beri bildiğim için ve en son noktaya kadar ben provaları izlediğim için kötü olabilir endişesi içindeydim. İş sahnelemeye geldiğinde hem orada benim arkadaşlarım, oynayan arkadaşlar oraya izlemeye gelen kişiler kim ne derse desin hepsi bir uyum ve ahenk içindeydi. Emeklerin hiçbiri boşa gitmedi mesajlar yerini buldu bence her şey amacına ulaşmış şekilde gerçekleşti. Eminim herkes de gecedan memnun şekilde ayrıldı.

Mücadele Birliği: Genelde hep böyle bir eksiklik oluyor oyunlarda işçiler kendilerinin yaşamlarını seyrediyor ve hep sahneden uzak kalıyorlardı. Burada işçilerin kendi yaşamlarını tiyatrodaki oynamaları sizce nasıldı?

Hakan: Düzenlenen gecede sadece işçi

vardı başka kimse yoktu. Olayın güzel tarafı da bu, bu imkânı da yaratan Ayışığı Sanat Merkezi idi, biz de onlara minnettarız. İyi ki varlardı, bu ilkti biliyorum. Bir işçi hakkını sanat yoluyla aradı, sesini duyurmak için güzel bir yöntem, aslında başardınız yani hep beraber başardık. Bu yüzden son derece memnunuz bu durumdan. İşçi sesini duyurdu reklam yoktu sadece olay işçiydi, provoke edilmedi, her şey güzeldi.

Mücadele Birliği: Bizlerle ve okurlarımızla düşünceleriniz ve duygularınızı paylaştığınız için teşekkürler.

Aziz: Bizler de teşekkür ederiz bize böyle bir geceyi yaşattığınız için.

Mücadele Birliği: Doktor oldun, Park Bahçe işçisi oldun, maden işçisi oldun, Tekel işçisi oldun, Kent Aş. işçisi oldun sahnede nasıl bir duygu içerisindeydin ve etkinlik üzerine de düşüncelerini alabilir miyiz?

Aziz: Daha önce sahne tecrübemiz yoktu ilk defa sahneye çıkıyorduk. Tiyatro dersin bu güne kadar hep izleyiciydim. Benim için ilk oyundu bu, tabi Ayışığı Sanat Merkezi'nin katkısıyla bunu başarabildik. Benim için çok güzeldi anlamlı, unutulmayacak bir hatıra, anı olarak kalacak Ayışığı Sanat Merkezi olarak, UPS işçisi olarak.

Mücadele Birliği: Sence dayanışma gecesi politik açıdan, kitle açısından katılımcılar açısından ulaşılmak istenilen şeye ulaşmış mıdır?

Aziz: Arkadaşımın anlattığı gibi reklam amaçlı yapılmadı bu iş. UPS işçileriyle Ayışığı Sanat Merkezi'nin dayanışması UPS işçilerine bir moral verdi. Etkinlik yaptığımız sanat merkezinin dolması biz UPS işçilerini sevindirmiştir.

Mücadele Birliği: Daha sonraki tiyatro oyunlarında görebilecek miyiz seni?

Aziz: Yani neden olmasın. Dostça arkadaşça gelen bir yaklaşımda ki her yerde biz varız. Onun için bir şüpheniz olmasın.

Mücadele Birliği: Birlikte üretmeye, birlikte çoğalmaya devam edeceğimiz diyorsun.

Aziz: Muhakkak.

Mücadele Birliği: Düşüncelerinizi ve duygularınızı paylaştığınız için teşekkürler.

Mücadele Birliği: 9 Ekim'de yaptığımız dayanışma gecesi için duygu ve düşüncelerini alabilir miyiz?

Şahin: Etkinlik bizim için değişik bir deneyim oldu. Diğer iş kollarından işçilerin emekçilerin etkinlikte bulunması bizim için anlamlıydı. Bu mücadelenin içinde yalnız olmadığımızı hissettirdiler bize. 9 Eylül ve Ege Üniversitesi'nden öğrenci arkadaşların, sınırlı da olsa sendikadan temsili düzeyde ki katılım bize mücadelemizin nerelere yayıldığını gös-

terdi. Ayrıca biz direnişteki işçiler için değişik bir deneyim oldu. Arkadaşlar tiyatro oyunu sergilediler. Hayatımızın sadece çalışmak olmadığını onun yanında üretimin farklı bölgelerinde de bir şeyler üretebileceğimizi gösterdi. Özellikle kültür ve sanatın işçilere yabancı değil de tam da işçilerin üretmesi gerektiği bir şey olduğunu gösterdi. O anlamda güzel bir deneyimdi, emeği gecen bütün arkadaşlara teşekkür ediyoruz özellikle Ayışığı Sanat Merkezi'ne ve çalışan arkadaşlarımıza çok çok teşekkür ediyoruz. Daha nice gecelere.

Besim: Etkinlik güzeldi. Bende heyecan vardı, heyecandan ne yaptığımı hatırlamıyorum. Herkesten aldığımız olumlu tepkiler bizi memnun etti. Özellikle tiyatro oyunundaki çığdem yiyen karakterim olay oldu. Umarım ileriki yıllarda yine böyle bir etkinlik yaparız. Ayışığı Sanat Merkezi'ne böyle bir fırsatı bize verdikleri için teşekkür ediyoruz.

Mücadele Birliği: Birçok iş kollarından işçiler gelmişti. Birçok mahalleden emekçiler vardı etkinlikte ki atmosfer sizce nasıldı.

Besim: Valla ben heyecandan seyircilere bakamadım. Umarım diğer iş yerlerinde bizim gibi eylemlerde bulunan arkadaşların böyle etkinlikler yapmalarına ön ayak olursak ne mutlu bize. Bizim yaptığımız bu mücadele herkese örnek olacak bir mücadele. Bunun için Mücadele Birliği Platformu'na bize verdikleri destekten dolayı teşekkür ederiz. Umarım daha büyük işlerde beraber katkı yaparız. Teşekkür ederiz.

Veysel: Bize tiyatro oynar mısınız diye sorulduğunda tamam kabul ettik. Tüm UPS personeli olarak girmiştik ama görünen odur ki sonradan 8-10 kişi kaldık. Ve gırgır şamatayla başladık, daha önce bu işlerde bulunmamış insanlar bir anda tiyatroyla haşır neşir olmaya başladı. Aynı bizim UPS direnişindeki gibi hiç kimse sendikayı bilmediği halde bir anda sendikanın içinde buldu kendini. Ve sonradan girişti. Biz böyle aynı şekilde bir anda tiyatronun içine girdik. Sahneye çıkmadan önce birkaç arkadaş gördü, rengim atmıştı, rengim kalmamıştı. Sahneye çıkınca işler değişiyor, heyecanlı oluyor ama heyecanını atıyor insan. O kadar insan geliyor, gelen insanların beklentilerini boşa çıkarmamak için gayet rahat tavırlar sergiliyor. Ve gelen insanların çoğundan olumlu tepkiler aldık. Herkes çok beğendi. Herkesin sorduğu bir şey vardı, siz daha önce bir tiyatro etkinliğinde buldunuz mu? Hayır, ilk defa yaptığımızı söylediğimizde inanmadı insanlar. Başarabildiysek ne mutlu bize, teşekkür ederiz.

İzmir Mücadele Birliği

DEVİRİMİN DALGALARI

Fransa'da günlerdir süren grev ve eylem dalgasına neden olan "emeklilik yasası" Fransız Senatosu'nda onaylandı. Bu, Fransız sermaye sınıfının Fransız işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflarına yönelik bir meydan okumasıdır. Eylemler karşısında ürken Fransız sermaye sınıfı yasanın Parlamenta oylanmasının ertelendiğini açıkladıktan birkaç gün sonra Senato'da yaptığı ani bir oylamayla yasanın yürürlüğe girmesi için ilk önemli adımı atmış oldu.

İşçi sınıfının eylemlerini örgütleyen sendikalar "genel grevi" kısa bir mola süresinden sonra tekrar başlamak üzere şimdilik bitirdiler. Bu kısa bir moladır çünkü eylem ve grev dalgasına yol açan nedenler olduğu yerde duruyor. Nitekim şimdiden 28 Ekim ve 6 Kasım tarihleri için "Genel Grev" çağrısı yapmış bulunuyorlar.

Grev dalgası, sadece Fransa'yı değil, onunla birlikte bütün Avrupa'yı sarstı. Şüphesiz, Fransa'yı, Avrupa'yı sarsan bu eylemin etkisini tüm dünyada duyurması; uluslararası sonuçlara yol açması kaçınılmaz. Fransa'nın emperyalist-kapitalist sistem içindeki yeri ve konumu başka türlü olmasına izin vermez. Bunun ilk sonuçlarını çok kısa sürede görmeye başladık. İngiltere, Avusturya ve İtalya'da emekçi sınıflar ya harekete geçtiler ya da büyük eylemlerin hazırlıklarına başladılar.

Fransa'daki grev dalgasının büyüklüğünü ve Fransa üzerindeki sarsıcı etkisini anlamak için bazı sonuçlarına kısaca göz atmakta yarar var. İşte o sonuçlardan bazıları: Rafinerilerdeki grev yüzünden ülkede neredeyse akaryakıt bitti, akaryakıt istasyonları önündeki araç kuyrukları kilometrelerce uzadı. Hükümeti en çok zorlayan olguların başında rafineri işçilerinin grevi geldi.

Havaalanları çalışamaz duruma geldi, onlarca uçak seferi iptal edildi. Otoyollar, kamyoncuların grevi nedeniyle kapandı, otoyol trafiği felç oldu. Liman işçilerinin

grevi nedeniyle onlarca gemi limanlarda bekleme durumunda kaldı. Lise öğrencilerinin greve aktif katılımları yüzünden yüzlerce lise öğrenim yapamaz duruma geldi, arkasından bunları daha da aktifleşme kararı alan üniversite öğrencileri de harekete geçtiler.

Özel olarak kapitalist sanayi, genel olarak bütün kapitalist ekonomi durma noktasına geldi. Çatışmalar pek çok şehre yayıldı ve öğrencilerle polis arasında başlayan çatışmalar giderek Fransız emekçi sınıflarını da içine çekmeye başladı. Hükümet rafineri grevini bitirmek için polisi devreye soktu ama bu rafinerinin üzerine ateşle gitmek gibi bir şey oldu. Bu satırlar yazıldığı sırada göstericilerle polis arasında şiddetli çatışmalar sürüyordu. Polisin hükümet politikası sonucu çok daha saldırgan davranması göstericilerin öfkesini artırmaktan başka bir sonuç vermiyordu.

Eylem dalgasının başını işçi sınıfı çekiyor. Fakat Fransa halkı, diğer emekçi sınıflar, öğrenciler, gençlik işçi sınıfını yalnız bırakmıyorlar. Sürecin en can alıcı noktalarından biri budur. İşçi sınıfı harekete geçince ülkenin diğer emekçi güçleri, gençlik, devrimin geri kalan toplumsal güçleri de harekete geçiyor, sömürü düzenine karşı mücadeleye atılıyorlar. Sınıf savaşı literatürüne "Fransızca konuşmak" kavramını kazandırmış olan Fransız emekçi sınıflarının devrimci geleneğine uygun olan da buydu zaten.

Son örnek bize bir kez daha gösterdi ki, sermaye sınıfı karşısında yalnız kaldıklarında yalpalayan güçler önlerinde işçi sınıfı olunca mücadeleye çok daha kararlı biçimde atılıyorlar. Bu birinci nokta. İkinci nokta ise şudur: İşçi sınıfı sermaye sınıfına ve sömürü düzenine karşı kararlılıkla harekete geçince toplumun en kıyıda köşede kalmış kesimleri dahi harekete geçiyor, sermaye sınıfına karşı mücadeleye atılıyorlar.

Çatışmalar Fransa devrim tarihinde

her zaman önemli çatışmalara sahne olmuş, her zaman önemli bir rol oynayan Paris, Lyon, Lille gibi şehirlere yayıldı. Öğrenci gençliğin polisle çatıştığını duyan halk derhal öğrencilerin yardımına koştu. Bu ancak zengin bir devrimci geleneğe, devrimci bir birikime sahip bir halkın gösterebileceği bir davranış biçimidir.

Sonuçta yangın gün geçtikçe daha geniş alanlara yayıldı ve kıyıda köşede duranları hareketin içine çekti. Sadece Fransız burjuvazisinin değil ama Avrupa burjuvazisinin de yüreğini ağzına getiren gelişmelerden biri, sürecin böyle bir seyir izlemesi oldu. Yangın bir an önce söndürülmeliydi; ama nasıl? Fransız sermaye sınıfının ve hükümetinin bunu yapabilecek ne bir politikası ne de niyeti var. Hükümetin şimdilik görünürdeki tek politikası polis zoruna dayanan politikadır.

Fransız hükümeti, gittikçe bir ayaklanmaya yaklaşan bu grev ve eylem dalgası karşısında ilk önce ne yaptı? Emekçi sınıfların en basit, en temel haklarını reddetmek için parlamentoyu gece-gündüz çalıştırmayı denedi. Bu deneme tutmadı. Parlamento, eylemlerin ve genel grevin etkisi karşısında oylamayı ertelediğini duyurmak zorunda kaldı. Devreye Senato girdi. Senato az bir farkla da olsa Yasayı onayladı. Bu noktada emeklilik yaşının iki sene ileriye alınması gibi, aslında pek de yaşamsal olmayan bir sorunda büyük eylem dalgasına yol açmak pahasına Fransız hükümetinin neden ısrar ettiği sorulabilir.

Bunda Fransız emperyalizminin içinde bulunduğu derin ekonomik krizin elbette belirleyici rolü vardır. Tekelci kapitalist ekonominin derin ekonomik krizi Fransız sermaye sınıfının tüm manevra alanını kapatmış durumda. Bu anlamda hükümetin açıkladığı gibi emekçi kitleleri daha uzun süre çalıştırmak ve ölümlerine yakın emekli ederek daha az emeklilik parası ödemek Fransa'nın bütçe açığına merhem

AVRUPA'YI SARSIYOR

niyetinde bir etkisi olacaktı; ama Fransız sermaye sınıfının bu merheme bile fazlasıyla ihtiyacı vardı.

Hemen söyleyelim, eğer iş bununla sınırlı kalacak olsaydı yüzyılların sınıf mücadelesi birikimine sahip Fransız sermaye sınıfı, yine de bu sorunu işler bu noktaya gelmeden çözmeyi deneyecek kadar soğukkanlı olmayı bilirdi. Ama sorun gerçekte görüldüğü kadar basit değildi. Derin ekonomik kriz Fransız emperyalistleri kendi emekçi sınıfları üzerinde sömürüyü çok daha fazla yoğunlaştıracakları bir dizi önlemi almaya zorluyor. Emeklilik yasası bunun ilk adımıydı; emekçi sınıflar da bunun arkasının geleceğinin farkındaydılar.

Bunun için her iki taraf için de ilk ciddi çarpışmada düşmanın sırtını yere yapıştırmak, sonraki çarpışmalar için maneviyatını bozmak, savaşı daha ileri noktalara götüremeyecek hale sokmak önemliydi. İlk çarpışmada üstün gelecek taraf sonraki çarpışmalar için büyük bir avantaj elde edecekti. Bu olgu iki sınıf arasındaki çarpışmanın neden bu denli sert geçtiğinin ve geçeceğinin açıklamasıdır aynı zamanda. Kavga daha yeni başlıyor.

Fransız sermaye sınıfı açısından sorun, ekonomik kriz nedeniyle geri adım atacak halinin kalmamış olması da değil. Bu var. Ama bunun yanında, Fransız burjuvazisine bulunduğu noktada direnmekten başka yol bırakmayan çok önemli bir neden daha var. O da şudur: Fransız sermaye sınıfı ya işçi sınıfına eylemin gücüyle düşmanına diz çöktürmenin zafer duygusunu yaşamasına razı olacak ve böylece Fransız işçi sınıfına sistemin yıkılışına giden yolu göstermiş olacak ya da işçi sınıfını sokakta, zorun gücüyle yenerrek uzun yıllar belini doğrultamayacağı bir hale getirecek.

Bu ikinci şık sadece Fransız sermaye sınıfı için değil ama tüm Avrupa'nın burjuva sınıfları için önemlidir. Zira nasıl ki, Fransız işçi sınıfının eylemin gücüyle elde

edeceği bir zafer tüm Avrupa işçi sınıfına ilham kaynağı ve izlenecek örnek oluşturacaksa yenilgisi de Avrupa'nın tüm emekçi sınıfları için moral çöküntü nedeni olacaktır. Onun için şimdi Fransız işçi sınıfının arkasında Avrupa'nın tüm emekçi sınıfları varsa Fransız burjuvazisinin arkasında da Avrupa'nın tüm burjuva sınıfları duruyor.

Öyleyse Fransa'da sadece Fransa'nın işçileri ile burjuvaları değil ama bütün Avrupa'nın işçileri ile burjuvaları çarpışıyor. Bu çarpışmanın alanı şimdilik tüm Fransa'dır. Tam da bu nedenle, şimdi tüm Avrupa'nın –hatta dünyanın- gözü Fransa'ya; Fransa'nın gözü ise Paris'e çevrilmiş durumda.

Paris, bu tarihi kent, her zaman sadece Fransız egemen sınıflarının başkenti değil ama o egemenleri tarihin çöplüğüne atan devrimlerin de başkenti olmuştur. Yaklaşık yüz otuz yıl önce Engels, Fransa'nın Avrupa üzerindeki etkisini incelerken şu tespitte bulunmuştu:

“Fransa’da hareket her zaman başkentte başlamıştır; -tıpkı günümüzde olduğu gibi-, Almanya’da büyük sanayi, imalat ve ev sanayi bölgelerinden başlamıştır; başkent ancak daha sonra ele geçirilmiştir. Dolayısıyla, muhtemelen gelecekte de inisiyatif Fransa’nın elinde olacak, ancak sonuç Almanya’da alınacaktır.”

Evet, Fransa Engels'i doğrulamak istercesine inisiyatifi eline almış bulunuyor. Hareket, tıpkı Engels'in öngördüğü gibi Almanya'ya ve hatta tüm Avrupa'ya yayılacak mı? Bu konuda iyimser olmak ve soruya olumlu yanıt vermek için elde sayısız veri, sayısız olgu var. Bütün emperyalist-kapitalist ülkelere yayılan, hepsini etkisi altına alan derin ekonomik kriz aynı zamanda hareketin ülkeden ülkeye yayılmasını sağlayan iletken teldir.

Avrupa'da devrimci durum olgunlaşıyor. Fransız işçileri harekete geçmiş bir işçi sınıfının elinde olması gereken en

önemli silahtan, devrimci komünist sınıf partisinden yoksun olmalarına karşın yine de Fransız sermaye sınıfına meydan okuyorlar. Kitleler yaşama tutunmak için egemen sınıfa karşı savaşmak gerektiğini anladıkları anda sokağa çıkmak için “öncü parti” beklemiyorlarmış. Sosyal reformistler ve oportünistler bu dersi iyi okumalıdır.

Birkaç ay önce Atina'da başlayan ve ayaklanma halini alan devrimci kitle eylemleri dalgası bütün Avrupa başkentlerini etkisi altına aldıktan sonra durulmuştu. Ama bu geçici bir durulmaydı. Aslında soluklanma için verilen kısa bir mola demek daha doğru olur. Ve şimdi yeni bir dalganın yayılmasına tanık oluyoruz. Bu devrimci dalganın bir süre sonra durulup ortadan kaybolacağını düşünmek ancak ahmakça bir darkafalılık olur.

Nedeni basit: görünürdeki neden ne olursa olsun gerçekte bunları ortaya çıkaran derin bir tarihsel temel vardır. Bu temeli kısaca şöyle izah etmek mümkün: Tekelci kapitalizm artık insanlığın gelişmesinin önündeki en büyük engeldir ve insanlık tarafından aşılacak zorunda kaldığı bir gelişme aşamasına çoktan varmış bulunuyor. Şimdi çekilen acılar aslında yeni bir toplumun gelişini haber veren doğum sancılarıdır. Devrimin dalgaları yaşlı Avrupa'nın kıyılarını dövüyor. Dünya devrimi gözlerimizin önünde geliyor.

Yirmi yıl önce “sosyalizmi yıktık” diye zafer naraları atan Avrupa'nın emperyalist efendileri ve her türlü gericilik şimdi uykularından üzerlerine çöken bir hayaletin kâbusuyla uyanıyorlar. Çünkü biliyorlar ki, Fransa'nın ve daha pek çok Avrupa ülkesinin işçi sınıfını sokağa döken neden görünürdeki istemler değil, tarihin durdurulamaz akışıdır. □

Tekel İşçileri 12. Günde Eyleme Devam Ediyor

Tek Gıda İş Sendikası önünde 12 günlerini çadırlarda geçiren Tekel işçileri, eylemlerini kararlı bir şekilde devam ettiriyorlar.

15 Ekim'de 12. gününe giren direniş, devrimciler tarafından da yalnız bırakılmıyor. 15 E-

kim günü, eylemin ilk gününden beri işçilerin yanında olan Mücadele Birliği Platformu, Tekel işçilerini ziyaret için 4 Levent Metro İstasyonu'ndan yürüyerek sloganlarla geldi ve "Tekel İşçisi Yalnız Değildir, Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" pankartı açtı.

Mücadele Birliği Platformu temsilcisi Vefa Serdar işçilere ve ziyaretçilere sendika önünde kısa bir konuşma yaptı ve "buranın her taşı işçinin alınmasıyla alınmıştır, ama bugün Tekel işçilerine ihanet eden sendikacılar, sözlerinde durmayarak, eylem kararlarına uymayarak Tekel işçilerinin mücadelesini bitirmeye çalışıyorlar. Ama sanmasınlar ki Tekel işçilerinin arkasında kimse yok. Onların az sayılarına aldanıp, Tekel işçilerinin arkasında kimse olmadığını sanmasınlar, onların arkasında işçi sınıfı var, devrimciler var" dedi.

Sık sık "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Kahrolsun Burjuva Sendikacıları", "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları atıldı. Grup Emeğe Ezgi de,

Ankara Tekel eyleminde bir işçinin onlara armağan ettiği bir şirden besteledikleri parçayı işçilerle paylaştılar. "Binbir umutla çıktık yola, evdekiler düşmesinler diye zora, Hasret vurduca başa, Güzel yarınlar gelir aklımıza" dediler. Ardından çadıra geçilip işçilerle sıcak sohbetlere devam edildi.

Mücadele Birliği Platformu'nun ziyaretinin ardından Tekel işçileri, "Hasta Tutsaklara Özgürlük" için her Cuma günü Taksim'den Galatasaray Lisesi önüne yapılan yapılan yürüyüşe katılarak destek verdiler.

Tekel işçileri eyleme Tekel bayrakları ve tekeller pankartıyla katıldılar. Yürüyüş sırasında "4/C'ye Köle Olmayacağız", "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz" sloganları atıldı.

Galatasaray Lisesi önünde yapılan basın açıklamasından sonra, Tekel işçilerinin 17 Ekim Pazar günü saat 18.00'da yapacakları meşaleli yürüyüşe çağrı yapılarak eylem sonlandırıldı. □

Tekel İşçileri Eyleme Çağırıyor!

Tekel işçilerinin onurlu mücadelesi 4. Levent'teki Tek Gıda-İş Sendikası önünde kurdukları çadırlarında tüm soğuğa, yağmura çamura rağmen devam ediyor. İşçiler kararlılar verdikleri mücadeleyi zaferle bitirmeye. Bu kararlılıklarını tüm işçiler emekçiler görüyor, biliyorlar. Onların bu kararlılıklarını görenler de desteklerini sunmak için geliyorlar, Tekel işçilerini çadırlarında ziyaret ediyorlar. Kimi giyecek bir şeyler getiriyor, kimi yemek yapıp getiriyor. İşçiler, memurlar, emekliler, öğrenciler, aydınlar, sanatçılar, direnişte, eylemde olan işçiler... Tekel işçilerinin sesine ses, gücüne güç katmaya çalışıyorlar.

Tekel işçileri sabahın erken saatlerinde kalkıp çadırlarını temizliyor, düzenliyor, sobalarını yakıyorlar, çaylarını demliyorlar. Ziyaretçiler de gelmeye başlıyor.

Yağmur yağıyor direnişin 15. günü... Her taraf çamur... Bir kamyon mıcır geliyor, el birliğiyle yerlere döküp yayıyorlar mıcır çadırların önüne. Biraz çamurdan kurtulabilmek için. Sonra öğle yemeği hazırlıkları... Çoğu zaman ekmek arası bir şeylerle geçiştiriliyor öğünler. Bugün ziyarete gelenlerden yemek getirenler de olmuş... Ziyaretçilerle birlikte yeniyor yemekler...

19 Ekim Salı, direnişin 16. günü yine soğuk... Sabahın erken saatlerinde çadırlar temizleniyor, düzenleniyor. 2 kamyon odun geliyor. Hemen taşınıyor elbirliğiyle odunlar... Bugün 4. Levent semtinde Pazar kuruluyor. Tekel işçileri bildiri bastırmışlar seslerini biraz daha duyurabilmek için.

Pazar yerine gidip insanlarla konuşuyor, sohbet ediyorlar, Tekel işçilerinin mücadelesini anlatıyorlar, onlardan destek istiyorlar. Bildiriler paylaşılıp, pazardaki esnafa, alışverişe gelenlere dağıtılıyor. Slogan atarak dağıtıyorlar bildirileri. Gelip geçene verirken mümkün olduğunca konuşmaya, mücadelelerini anlatmaya çalışıyorlar.

Tek Gıda-İş önünde kurulan çadır boş kalmıyor, kalmamalı da... Direnişlerinin 18. gününde öğle saatlerine doğru Pınar Sağ geliyor destek ziyaretine, Tekel işçileri için yaptığı yemeklerle... Oturup sohbet ediliyor sıcak çaylar eşliğinde...

Akşama doğru da Elektrik Mühendisleri Odasından geliyor ziyaretçiler, onlar da boş gelmek istememişler Tekel işçilerinin yanına, kumanya getirmişler. Akşam yemeği bu kumanya oluyor...

Tekel işçileri eylemlerini nasıl güçlendirebileceklerini düşünüyorlar bir yandan ziyaretçilerini ağırlarken. Cumartesi günü eylem için karar veriliyor. Yine meşaleli bir yürüyüş...

23 Ekim 2010 Pazar günü Saat 18.00'de Şişli Camii önünden başlayarak AKP Şişli İlçe Binası önüne yürünecek ve burada bir basın açıklaması yapılacak. Tüm işçi emekçi dostlarını eylemlerine destek vermeye çağırıyor Tekel işçileri. □

Tekel İşçilerinin Yürüyüşü Devam Ediyor

İstanbul, 4. Levent'teki Tek Gıda-İş Sendikası Genel Merkezi önünde kurdukları çadırda direnişlerini sürdüren Tekel işçileri, eylemlerinin 20. gününde Şişli Merkez Camii önünden, AKP Şişli İlçe Binası önüne yine meşaleli bir yürüyüş düzenledi. 23 Ekim 2010 Cumartesi günü saat 18.00'de Tekel işçileri ve onları destekleyen kişi, kurum, örgüt ve partiler Şişli Merkez Camii önünde toplanarak, sloganlarını haykırmaya başladılar.

Tekel işçileri, geçen hafta düzenlenen meşaleli eylemde olduğu gibi önde Hamdullah UYSAL'ın fotoğrafının bulunduğu "Tekel Direnişi Şehidi Hamdullah Uysal Ölümsüzdür" ve "İş Ve Güvenceli İş Ortamı İçin 4-C'ye Hayır" pankartını taşıyarak sloganlarla yürüdüler.

Yürüyüşe Tekstil-Sen, KESK, HSGGP, Genel-İş, Mücadele Birliği Platformu, Devrimci İşçi Komiteleri, Kaldıraç, BDSP, ÖDP, Artı İvme, Paşabahçe Hastanesi bahçesinde direniş çadırında 100. günlerinde olan Türkan Albayrak, Tuzla Tersanesi önünde direnişinin 74. gününde olan Betesan direnişçisi Zeynel Kızılaslan, ve 78 günlük Ankara eyleminde tek el işçilerini desteklediği için TÜBİTAK'taki işinden çıkarılan Aynur Çamalan katılarak destek verdiler.

Yürüyüş Boyunca "Her Yer Tekel Her Yer Direniş", "Kahrolsun Sendika Ağaları", "Tekel'in Ateşi AKP'yi Yakacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın", "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "Biz Haklıyız Biz Kazanacağız", "Dünya Emeginin Olacak", "Tekel İşçisi Direnişin Simgesi", "Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır", "Yaşasın Ankara Direnişimiz", "Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek", "Zafer Savaşın Emekçinin Olacak!", "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Fabrikalar, Tarlalar,

Siyasi İktidar Her Şey Emeginin Olacak" sloganları atıldı.

AKP Şişli İlçe binası önüne gelen kortej burada da polis barikatıyla karşılaştı. Ve Tekel işçileri "İşte arkadaşlar burası, bir sendika binası değil, burası AKP Şişli İlçe binası ve önu tıpkı işçilerin evi olan sendika binaları gibi polis barikatıyla kapatılmış, AKP'nin de, sendikaların da kimden yana olduğunu gösteriyor" diyerek anons yaptılar. Burada basın açıklaması için oturma eylemine geçildi. Açıklamadan önce 78 günlük Ankara eylemi boyunca Tekel işçilerinin hep yanında olan bir Mücadele Bir-

liği Platformu üyesi Tekel işçisine ait bir şiiri okudu. Ardından Türkan Albayrak Tekel işçilerine desteklerini bildirdi. TÜBİTAK çalışanı Aynur Çamalan Tekel işçilerine desteğini belirtirken, 21 Ekim günü işe iade için açtığı davayı kazandığı müjdesini verdi.

Daha sonra Tekel işçileri adına ,19 yıllık işçi olan Hüseyin Bozkurt basın açıklamasını okudu. Direnişlerinin ilk amacının özlük haklarıyla birlikte işlerine geri dönmek olduğunu, 12 bin Tekel işçisini işsiz bırakan AKP'ye tepkilerinin olduğunu ikinci olarak da kendilerine sahip çıkmayan Tek Gıda-İş yönetimine tepkilerinin olduğunu belirtti. Sendikalarının kendilerini yanılttığını ifade eden Bozkurt, Tek Gıda-İş yönetiminin söz verdiği birçok eylemi de yapmadığını söyledi ve sendikanın adının kendilerinin gözünde "Ak Gıda-İş" olduğunu dile getirdi.

Tekel işçilerinin özlük haklarını almıncaya kadar eylemlerini sürdüreceklerini de belirten Bozkurt, her Pazar günü 18.30'da Galatasaray Lisesi önünden Taksim Meydanı'na yürüyüş yapacaklarını da belirtti. Betesan işçisi Zeynel Kızılaslan'ın konuşmasından sonra Tersane İşçileri Birliği'nin Kartal'da Pazar günü yapacağı yürüyüş ve basın açıklamasının da duyurusu yapılarak sloganlarla eylem bitirildi. □

NİZİP'TE SERVİS PROTESTOSU

Antep'in Nizip ilçesinde bulunan Gaziantep Üniversitesi Nizip Meslek Yüksekokulu öğrencileri 1,5 Lira olan servis ücretlerinin düşürülmesi için 14 Ekim günü bir yürüyüş düzenledi.

İlçe merkezinde toplanan yaklaşık 350 öğrenci Meslek Yüksekokulu'na kadar olan 7 km'lik yolu yürüyerek şehir merkezine geldiler. Yol güzergahı boyunca yoldan geçmek isteyen servisler de engellenerek protesto edildi. Öğrenciler sık sık "Nizip Uyuma Öğrencine Sahip Çık", "Eğitim Yolu, Kâr Yolu Değildir", "Eğitim Hakımız Söke Söke Alırız" sloganlarını atarak tepkilerini dile getirdiler.

Öğrenciler yaptıkları açıklamada ise servis ücretlerinin düşürülmesi ve servis minibüsü sahiplerinin sergilemiş olduğu haksız uygulamanın bir an önce durdurulmasını istedikler. Taleplerinin karşılanmaması durumunda ise öğrenciler bu uzun yolu her gün yaya olarak okula gideceklerini belirttiler.

Mücadele Birliği / Antep

Hesabı Tek Gıda-İş Holdinginden Soracağız!

Tokat TEKEL işçisi olan Salih İnceğaç'ın, TEKEL eylem süreci ve sendikaları üzerine yaptığı açıklamayı (yazdığı mektubu) yayınlıyoruz:

Evet herkesin iyi hatırlayacağı gibi 78 gün Ankara'da 4 C'yi kabul etmemek için direniş yapan TEKEL işçileriyiz. Sendikaların mücadeleyi 2 Mart itibarıyla bitirdiğini; ancak yaptığı açıklamalarla mücadeleyi devam ettiriyormuş gibi gösterip, eylem tarihlerini de belirterek, 4 C'ye karşı mücadelenin devam edeceğini söylediğini bilen işçileriz. Ancak şunu çok iyi biliyoruz ki, Tek Gıda-İş ve Türkel için TEKEL mücadelesi kafalarında bitmiştir. Bugün bize yönelik saldırıların ardında, sendikaya rağmen mücadeleyi sürdürmekte ısrar etmemiz var.

Ankara eyleminin sonuna doğru Türkel, Türk-İş Genel Başkanı Kumlu ile çekişme içerisindeydi. Bunu Türk-İş'e bağlı birçok sendika da söylüyordu. Türkel, işçiler üzerinden sendikal bürokrasi tecrübesini de kullanarak Türk-İş Genel Sekreterliğinden istifa etti. İstifa gerekçesini, TEKEL işçilerinin "Kumlu istifa" sloganlarına bağladı. Bizim sayemizde prim yaptı.

Sayın Türkel biliyordu ki, TEKEL işçileri bu ülkede muhalefet partilerinin yedi senede başaramadığı bir şeyi yapmıştı. AKP'yi salladı. Başbakan yurtdışı gezilerinde bile rahat değildi. Her gittiği ülkede ilk işi TEKEL işçileriyle ilgili açıklama yapmak olmuştu. Kendini uyanık zanneden Türkel bunları çok iyi biliyordu. Fırsat bu fırsat 78 günlük çadır eylemini bitirip, biraz da menfaat peşinde koşmaktı. Türkel, işçilerin sırtından şimdi de siyasi şov, siyasi itibar ve ardından da kişisel menfaat peşinde.

Çadır Eylemi Sonrası

2 Mart'ta Türkel bayram ilan etti. Türkel'e "lider", "önder" yakıştırmaları yapıldı. Bunu yapanlar kendilerini çok iyi biliyorlar ve şuanda da onunla beraber hareket ediyorlar.

2 Mart'tan sonra işçiler dağıldı ve evlerine geri döndüler. Ama bilinçli olarak, 1 Nisan'da 1 günlük eylem planlandı; arayıştırmamak gerekiyordu. 1 Nisan'a hazırlıklı, planlı, emniyetle irtibatlı gelindi. Türkel 1 Nisan'da işçiyi nasıl kullanabilirim, planını yaptı. Türk-İş'in önüne gidilemeden bir basın açıklaması yapıldı. Aynı hedefi paylaştığı Türk-İş'teki akıl hocasıyla birlikte planlandı. "Türk-İş bizim evimiz, emniyet güçleri bizi evimize sokmuyor" dedi. Artık şov zamanıydı. Basın, TV'ler ilgi gösteriyor, röportaj yapmak için sıraya giriyordu.

Zavallı Türkel kendini kahraman zannediyordu. 2 Nisan'da Ankara'dan ayrılırken yine şova devam etti. 3 Haziran, 4 Temmuz, Ağustos'ta geri dönmek şartıyla sürekli eylem pla-

nı açıkladı. Bunların hiçbiri gerçekleşmedi.

Türkel'in bahanesine bakın

13 Ekim günü Evrensel Gazetesine yaptığı açıklamada, "Davası en yüksek mahkemeye kadar gitmiş bir olay için biz hala eylem yapacağız diyorsanız, sorarlar size niye eylem yapıyorsunuz diye. Yargıyı kabul etmiyor musunuz, yargının gücüne inanmıyor musunuz diye sorarlar. Bu kadar güzel mücadele örneklerinden sonra amacı olmadan eylem yaparak haksız duruma düşersiniz ve sendika olarak bizim buna katılıp böyle bir şeye prim vermemizi bekleme-sinler" demektedir.

Peki soruyorum: Sen bize, TEKEL işçilerine, 2 Nisan'da eylem takvimini açıklayıp şovuna devam ederken Anayasa Mahkemesi o zaman devam etmiyor muydu? Ne oldu da bu söylemin değişti? Nereden ne gibi işaretler, vaatler aldın ki, bu söylemini değiştirdin? Onurluysan açıkla!

Mecit Amaç'a sorumuz var

Sayın Mecit Amaç, 13 TEKEL işçisi olarak 14 Haziran'da Tek Gıda-İş Genel Merkezine geldik. Bizi içeri aldınız (bugün almıyorsunuz ya). 11 ilden temsilci olarak size geldik. Sizle görüştük. Türkel yine sendikada yoktu ya da karşımıza çıkamadı.

Mecit Bey sana da soruyorum: O gün seninle görüşmemizde demedin mi, gidin tatilinizi yapın, diyerek; Ağustos'ta 4 C'ye karşı KESK'le birlikte çok büyük eylemler yapılacağını, planlarının yapıldığını söylemedin mi? O zaman yemek yiyip, çay içip, tokalaşır ayrılmadık mı? Şimdi sana da soruyorum: Mahkeme süreci hakkında Türkel'in gazeteye verdiği demeçteki bilgiyi bize neden vermedin? Birlikte çalışmıyor musunuz?

Bu Holding'e pardon Tek Gıda-İş Sendi-
174. Sayı / 27 Ekim - 10 Kasım 2010

kasına soruyorum ve cevap bekliyorum. Neden siz orada biz kaldırımdayız? Neden polis aramızda? Bizler sizi bizimle yan yana omuz omuza biliyorduk. Mecit Bey haklı. Bu yazıyı ilk okuduğunda gülüyor olabilir. Ama evine gittiğinde; hanımınla ve çocuğunla oturduğunda bir daha düşün. Unutma ben burada hasta hasta hakkımı ararken, 65 yaşındaki anam Ankara'da, evde! Sana söylüyorum: Biraz onurun kaldıysa düşün! Sen de işçisin ve işçi olarak düşün.

Sen bizlerin yerinde olsaydın, 4 C'yi kabul eder miydin? Evine ve çocuğuna nasıl bir duyguyla bakardın? Sana soruyorum. Bana, terörist, bozguncu, eşkıya diyen şeytan Türkel'e değil!

TEKEL işçisi onurludur. Ama bazıları bugünkü durumu yeniden düşünmeli ve değerlendirmeli. Bu yalan dünyada yalan söylemek gerçek onursuzluktur. Yalanlara alet olmayalım.

Biz eşkıya olsaydık, 14 Haziran'da seninle yaptığımız görüşmede kendimizi belli ederdik. Sana kimse hakaret etmedi. Küfür de. Seni çadıra davet ediyorum. Kusura bakma ama tabii ki Türkel'den korkmuyorsan!

Biz TEKEL işçileri, Tek Gıda-İş yönetiminin de bildiği gibi, Anayasa Mahkemesinin kararını açıklamasının uzun süreceğini biliyoruz. İşçiler yine 4 C'ye mahkum edilecek. Bu işçiler asla sessiz kalmayacak ve 4 C'yi bize dayatan hükümetten de mücadelemizi engelleyip işçilere ihanet edenlerden de, güçlüyken yanımızda boy gösterip, azınlıkta kaldığımızda sendikaların yanına geçenlerden de hesap soracak!

Bu hesabı Tek Gıda-İş Holdinginden soracağız. En doğal hakkımızı, söke söke alacağız.

SALİH İNCEAĞAÇ
(Tokat Tekel İşçisi)

Tekel İşçileri:

Türkel'in Yalanlarına Cevap Veriyoruz!

Tek Gıda-İş yönetimi ve Mustafa Türkel demagoji yapmayı bırakmalı ve verdiği sözleri tutmalıdır!

Bugün itibariyle, 19 gündür Tek Gıda İş Sendikası Genel Merkezi önünde kurduğumuz çadırlarımızda direnişimizi sürdürüyoruz. Kamuoyuna amacımızı ve niyetimizi defalarca deklere etmemize rağmen, Tek Gıda İş sendikası ve Mustafa Türkel yaptıkları yalan beyanlarla bizi gayri meşru gibi göstermeye çalışarak kendi ihanetini gizlemeye çalışıyor.

21.10.2010 tarihli Cumhuriyet gazetesinde çıkan habere göre, Türkel, Cumhuriyet'i arayarak bizim neden burada olduğumuzu bilmediğini iddia etmiş ve hakkımızda, "ne olduğu belli olmayan bir grup" vb. ifadelerle karalamalarda bulunmuştur. Oysa ki; Türkel ve Tek Gıda-İş yöneticileri bizleri iyi tanımaktadır. Tanışmışlığımızı kamuoyunun da bilmesi açısından birkaç örnek verelim:

Örneğin, 2010 1 Mayıs'ında kürsüye fiilen çıktığımızda, şube başkanları ve yöneticileri de vardı. Ve Mustafa Türkel kürsü işgalinin ardından arayarak "elinize sağlık" diye kutladı.

26 Mayıs greviden önce yaptığımız Türk-İş binalarının işgallerini şube başkanları ve genel merkez yöneticileriyle beraber organize edip gerçekleştirdik. İşgallerde yer alan yöneticilerden; Genel Sekreter Mecit AMAÇ, Sayman Mustafa AKYÜREK başta olmak üzere 10 Nolu şube başkanı Muzaffer DİLEK, 8 Nolu Şube başkanı Dursun ŞAHİNYILMAZ, 2 Nolu Şube başkanı Yunus DURDU sayabileceğimiz isimlerden sadece birkaçıdır.

Ayrıca, 21 Ekim 2010 tarihinde yapılan yazılı açıklamada; "Tekel mücadelesinin takipçisi" oldukları iddialarında bulunarak, bizim mücadelemizi karalamıştır. Yapılan açıklamada: "Tek Gıda-İş'in TEKEL işçilerini sahipsiz bıraktığı iddialarıyla yola çıkan bazı kişiler, sendikamızın tüm mücadelecileri geçmişini ve sınıfsal çıkarlar adına başardıklarını yok sayıp, TEKEL işçilerinin mücadelesini kendilerinin sürdürdüğü söylemleriyle bu mücadeleye gönül ve destek vermiş emek dostlarını da yanına alma girişimlerinde bulunarak, kamuoyunu yanıltmaya çalışmaktadırlar. Tüm kitlesel eylemler ve mücadeleler esnasında, hareketi amacı dışına çıkarmak isteyen veya bu işten kişisel hesaplarla nemalanmaya çalışan bir takım art niyetli kişilerin olması son derece olağan bir durumdur" den-

miştir.

Hareketin amacı nedir? Tekel işçisinin özlük haklarını elde ederek çalışması değil mi? Hal böyleyken mücadeleyi Anayasa Mahkemesi'ne havale ederek sonucu bir bilinmeze iteleyeni, mücadelenin karşısına hükümetten önce dikilen siz mi; yoksa size güvenerek işsiz, parasız kalan biz mi amacından saptırılmış oluyoruz?

Sözlerinizin hiçbirinin arkasında durmadınız.

14 Haziran'da sendikada yaptığımız görüşmede, Mecit Amaç bize "tatilinizi yapın gelin, Ağustos'ta çok büyük eylem planı ile çıkacağız" demedi mi? Mustafa Türkel ANKA'ya yaptığı açıklamada yine, "öyle bir eylem olacak ki yollar insanları taşımayacak, bir gece ansızın çıkacağız yola", demedi mi? "Tek kişi kalsa da 4/C'ye karşı mücadele etmeyen şerefsizdir, namerttir" sözü kime ait?

"Türk-İş işçinin evidir, burası işçinin aidiyetiyle kurulmuştur, bizi buradan kimse atamaz" derken, dün karşı çıktıklarının aynısını neden kendiniz yapıyorsunuz? Neden biz evimize giremiyoruz da polis barikatıyla karşılaşıyoruz? 14 Haziran'da Tek Gıda-İş'e görüşmek için geldiğimizde kime zarar verdik ki, bizi içeriye almaya korkuyorsunuz?

Hukukun üstünlüğü kavramını ihanetinizle kılıfı mı yapıyorsunuz?

Yapılan açıklamada: "Sendikamız, hukukun üstünlüğüne ve hukuk devletine saygısı nedeniyle, Anayasa Mahkemesi'nde devam eden yargılama süreci boyunca, itidal ve sağduyu ile bekleme kararındadır" denmiştir.

Soruyoruz: Madem yargıya güveniyordunuz eylem yapmaya gerek var mıydı? 78 gün bizi Ankara'nın karında soğuşunda perişan etmeyip sadece yargıya bıraksaydınız sorununu.

İhalenin olacağı gün işçiyi özelleştirme binasının önüne dökmesinin anlamı neydi?

İş akitlerimizin feshi ve 4/C'ye geçmeye ilişkin yazılar geldiğinde, işe iade davaları açtıktan sonra eylem kararlarımızı neden aldınız?

Ankara'da eylem sürecinde, Danıştay'da dava sürerken neden eylemi sürdürüyordunuz? O zaman yargıya güvenmiyor muydunuz?

Tek Gıda-İş öncelikle şuna cevap vermelidir? Sınıf mücadelesinin neresindeler? Sermayenin mi yoksa emeğin mi yanındadır?

Yaptığımız açıklamada: "Sendikamız, özelleştirme karşıtı mücadele ve Yörsan, Çizmeçi, Marsan vb. gibi sendikal örgütlenme ile

işçi hak ve özgürlükleri bağlamında yıllardır üstlendiği öncü rolünü geçmişte olduğu gibi bugün de sürdürmekte kararlıdır" diyorsunuz.

O halde cevap verin:

1-Tütün kotasından bu yana aradan geçen yıllar içinde Tek Gıda-İş yönetimi bir mücadeleye girişmiş midir?

2-Sendikayı polis karakoluna çeviren bir sendika yönetimi "onurlu bir sendikal duruş" sayılır mı?

3-"Evi" olan (Türkel'in sözüdür) sendikalarına işçileri almayan Tek Gıda-İş yönetimi "işçi hak ve özgürlüklerine" saygılı mıdır?

4-Mustafa Türkel Anayasa Mahkemesiyle görüşmeden, mahkemenin karar vereceğini açıklayarak işçileri yanıltmış mıdır?

5-İşçileri yanıltıp, hak kaybına uğrarsınız, 4/C'yi imzalayın diye baskı yapmış mıdır?

6-Tek Gıda-İş yönetimi hukuk bürosu görüşü diyerek yayınladığı 29 Temmuz tarihli üst yazısı olan 27 Mart tarihli yazıyı, yeni bir durum diye işçilere aktararak işçileri yanıltmış mıdır?

7-1-2 Nisan'da eylem kararı açıklamış ve sonradan işçilere sormadan vazgeçmiş midir?

8-Haziran ve Temmuz'da yine eylem kararları açıklayıp, kamuoyunda TEKEL mücadelesinin sürdürüyormuş gibi hava yaratıp, açıklamadığı hiçbir tarihte eylem yapmış mıdır?

9-Tek Gıda-İş yönetimi mücadele etmek isteyen işçileri "provokatör, sapık, hain, terörist, eşkiya" demiş midir?

10-İşçilerin birliğini düşünen, sendikal ilkelere uyan bir sendika yönetimi üyelerine karşı mücadele eder mi? Üyelerini bilerek yanıltır mı?

11-Türkel, 4/C'ye karşı mücadeleyi yürüteceğim, yürütmezsem şerefsizim, demiş ve mücadeleyi bırakmış mıdır?

12-Kongre hesaplarıyla Tek Gıda-İş TEKEL şubelerini birleştirip, kapatıp, atama yönetimlerle şube kongreleri yaparak, TEKEL işçilerinin yasal sendika üyeliklerini ve delege olma haklarını ellerinden almış mıdır?

13-TEKEL işçilerinin son toplu sözleşmeden kalan farklarının (12 bin 500 işçiye ait, kişi başına 300-350 TL) para nerededir?

14-TEKEL işçileriyle ilgili toplanan dayanışma paraları nasıl ve nerelere harcanmıştır?

15-Tek Gıda-İş'in son 2 yılda satılan arazi ve binalarının miktarı ve paranın kullanıldığı yerler nereleridir?

16-2008 Ocak ayında yapılacak olan Sigara Pazarlama AŞ. ihalesi Şubat ayına ertelendiğinde 1 ay boyunca bunları sattırılmak için neden çaba sarfetmediniz?

17-Bugün Çizmeci Gıda'da, Tekgıda – İş'te örgütlendikleri için işten atılan 33 işçiye; "mücadeleyi alanlarda sürdüreceğiz" diyerek direnişi 16. gününde bitiren yine Tek Gıda-İş Sendikası değil midir?

İşçisini yarı yolda bırakıp, işçinin kendi sendikasına girmesini polis barikatı kurarak engelleyen, üstüne bir de yalan ve demagojik açıklamalar yapan ve bunu da çok şey başarmış gibi gösteren, yıllardır aiddatlarını aldığı işçisini provokatör ajan, ne olduğu belli olmayan bir grup, art niyetli kişiler olarak nitelendiren Mustafa Türkel'i kınıyoruz...

Türkel hala neden burada olduğumuzu bilmiyorsa tekrar ediyoruz. Verdiğiniz sözleri tutun diyoruz! İşimizi ve haklarımızı istiyoruz, diyoruz! 4/C iptal edilsin, diyoruz!

İşçi sınıfından ve emekten yana tüm sendikaları, meslek örgütlerini, siyasi partileri, platformları, kurumları, aydınlarımızı birleşik mücadeleye çağırıyoruz.

22.10.2010

Direnisteki Tekel İşçileri

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ

23 Ekim Cumartesi günü Kürt halkının yoğun olarak yaşadığı bölge olan Kadifekale'de yaptığımız dergi dağıtımında, polislin keyfi tutumuyla karşılaştık.

Dağıtım süresince üç defa GBT soruşturması yaşandı. Özellikle de bir Mücadele Birliği okuru arkadaşımızı gözaltına almaya çalıştılar, ancak gerekli tavır konularak buna izin verilmedi.

Dağıtım sonunda gözaltına almaya çalıştıkları arkadaşımız evine gideceği sırada sivil polisler tarafından durdurulup tekrar GBT'ye tabi tutuldu. Bu, açıkça takip yapıldığının bir göstergesi. Bu sırada da gözaltına almaya çalışsalar da Mücadele Birliği okurunun devrimci tavrı sonucu bu çabaları da boşa çıkartılmıştır.

Emekçi halkların yaşadığı bölgelerde devletin kolluk güçlerinin bu türden saldırıları hiçbir zaman bizleri yıldıramayacaktır.

Baskılar Bizi Yıldırılmaz!

Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği!

Mücadele Birliği/İzmir

Betesan Direnişçisi Yalnız Değildir

Son yıllarda yaşanan iş cinayetleriyle gündemimizden çıkmayan Tuzla Tersaneleri, son haftalarda da tersanelerde elektrik döşemeleri yapan Betesan Elektrik firmasında örgütlenme çalışması yaptığı için işten atılan Zeynel Kılıçarslan'ın eylemiyle gündemde.

Betesan'ın önündeki direnişinin 75. gününde Zeynel Kılıçarslan için destek eylemi yapıldı. 24 Ekim akşamı TİB-DER'in organize ettiği eyleme Tekel işçileri ve çok sayıda emek örgütü katıldı. Saat 19.00 civarında Kartal'da CityBank önünde toplanan kitle, sloganlarla Kartal Meydanı'na yürüdü.

Kartal Meydanı'na kadar yapılan yürüyüşte "Zeynel Kızılarıslan Yalnız Değildir", "İşçiler Köle Tersane Cehennem Olmayacak", "Artık Ölmek İstemiyoruz", "Tekel İşçileri Yalnız değildir" sloganları atıldı. Kartal Meydanına gelindiğinde açıklama yapan Zeynel Kızılarıslan; bu düzende örgütlü olmanın, hak mücadelesine katılmanın bedelinin ağır olduğunun bilincinde olduğunu ve haksızlığa boyun eğmediği için işten atıldığını ve bunun sonucu direniş bayrağını yükselttiğini anlattı. Betesan direnişinin ilericiler ve devrimcilerce sahiplenilmesi çağrı yaptıktan sonra Tekel işçileri adına kısa bir konuşma yapıldı. Tekel işçisi Metin Arslan da "Biz Tek Gıda İş Sendikasını yeni tanımıyoruz, sendikamızı özeleştirme sürecinden tanıyoruz. 4 Ekim itibarıyla görüşmek için geldiğimizde polisler ve panzer araçlarını sendikamızın önüne koymuşlardı. Bizler neden alınan eylem kararlarına uyulmadığını öğrenmek için geldik. Bizimle sendikamızın yöneticileri görüşmek istemediğini polisi sendikamızın önüne yığarak gösterdi. Bunların hesabını sormadan mücadelemize devam edeceğiz" dedi.

Konuşmalardan sonra eylem sona erdi. □

Öğrencilere Polis Saldırısı

22 Ekim günü öğle saatlerinde Mehmetçik Lisesi okul çıkışında yaklaşık 6 ekip arabası, Mehmetçik Lisesi önüne gelerek, hiç bir gerekçe olmadan okuldan çıkan öğrencilere kimlik kontrolü yaptı.

Bunun üzerine okuldaki devrimci öğrenciler buna müdahale etmek istedi. Bu müdahale sırasında bir öğrenci yaka paça ve sopalarla dövülerek gözaltına alındı. 2 öğrenci ise kimlikleri olmadığı gerekçesiyle gözaltına alındı. Olaya müdahale etmek için orada bulunan öğrencilere ise polis tahta sopa ve joplarla saldırdı. Bir çok öğrenci de polis aracının önünü keserek öğrencilerin gözaltına alınmasını engelledi.

Polisin bu yaptığı ilk değil. Daha önce de yine Mehmetçik Lisesi öğrencilerine saldırmış ve bir çok kişiyi yaralamıştı. Artık liselerden bile korkar hale gelen sistem, lise öğrencilerine bile acımasızca saldırıyor.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Mehmetçik Lisesi DÖB

Metal İşçileri Haklarını İstiyor

Türk-İş'e Bağlı Metal-İş Sendikası'nın MESS ile yapmak üzere olduğu ve metal işçilerinin çalışma şartlarını belirleyecek olan toplu sözleşmenin taslaklarının metal işçilerinin çalışma şartlarını ve yaşam koşullarını daha da güçleştirerek kölece bir yaşamı dayatıyor olması nedeniyle, Türk Metal-İş'in sözleşmeyi imzalamaması için Metal İşçileri Birliği 20 Ekim günü Türk Metal-İş Sendikası önünde bir basın açıklaması düzenlediler.

"Sözleşmeyi İmzalamak İhanettir, Türk-Metal-İş Sözleşme Taslağını Geri Çek! / Metal İşçileri Birliği" yazılı pankart açarak Şirinevler meydanından "Sözleşmeli Köle Olmayacağız, Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni, İmza Atma, İhanet Etme" sloganları atarak Türk Metal-İş Sendikası önüne kadar yürüyen metal işçileri, sendika önüne geldiklerinde kalkanlarla yolu kesmiş olan polislerle karşılaştılar. Sendika binasının önüne geçilmelerinin engellenmesi üzerine burada toplanarak, sendikanın bu tutumuyla da işçilerin karşısında olduğunu açıkça gösterdiğini belirterek protesto eden sloganlar attılar.

"Bizler burada Metal İşçileri Birliği olarak Türk Metal'in sendika bürokratlarından hesap sormaya, taleplerimizi bir kez daha haykırma-ya geldik. İşçilere ait olan sendikaların nasıl polis tarafından korunduğunu, işbirlikçilerin nasıl işçilerin karşısında olduğunu bir kez daha burada bu barikatlar sayesinde görmüş olduk. Hazırlanan toplu iş sözleşmesi taslağı da Türk Metal'in devletle ve MESS ile işbirliğinin ve ihanetinin bir belgesidir" denildi.

Yapılan basın açıklamasında "120 binden fazla metal işçisini ilgilendiren 2010-2012 toplu sözleşme döneminin görüşmeleri başladı. Metal işçilerinin örgütlü olduğu sendikalar taslaklarını metal işverenleri sendikasına sunmuş ve bugün itibarıyla ikinci görüşmeler başlamıştır. 2008 yılındaki krizi fırsat bilen metal patronları bize ağır çalışma ve yaşam koşulları getirmiştir.

Ülkenin en büyük sanayilerine baktığımızda ilk 50 sanayi kuruluşunun 20'si, ilk 500 sanayi kuruluşunun 50'si MESS üyesidir. Bu kuru-

luşların kar oranlarına bakmak bile ne kadar büyüdüklerini gösteriyor. Yüzde on büyüdükleri açıklamaların yaparken metal işçilerine ağır çalışma koşulları, yıkım ve toplu işten çıkarmalar, ücret indirimleri dayatılmıştır. İşsizlik, sefalet, yoksulluk daha da derinleşmiştir. Örgütsüzlüğümüzden güç alarak, metal sanayindeki saltanatını daha da sağlamlaştırma çabasıyla yeni saldırı planlara hazırlanmaktadır. Kıdem ihbar tazminatı, sosyal haklar yok edilmeye çalışılmaktadır.

Metal patronları cephesinden yansıyanlar bize yine açlık ve sefaleti getirmektedir. Sendikaların hazırladığı taslaklar bizlerin çıkarlarını savunmaktan çok uzaktır. Sendikaların hazırladıkları bu taslakların bir satış sözleşmesi olduğu açıkça görülmektedir. Burada metal işçilerinin taleplerini yeniden haykırma üzere bulunuyoruz" denildi. Metal işçilerinin talepleri dile getirilerek, başta metal işçileri olmak üzere tüm işçi ve emekçilere çalışma ve yaşam koşulları için mücadele çağrısı yapıldı.

Basın açıklaması sırasında sendika binası önüne polis yığın sendikacıları protesto eden metal işçileri "Sözleşmeli Köle Olmayacağız", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni", "Sokağa Çıkalım İhaneti Aşalım", "Sözleşmeyi İmzalamak İhanettir", "Mess'i Ezelim Çaldıklarını Alalım", "İmza Atma İhanet Etme", "Kahrolsun Sendika Ağaları", "İşçiler Sokağa, Eyleme, Mücadeleye" sloganları attılar.

Açıklamanın ardından tekrar Şirinevler Meydanı'na yürünerek eylem sonlandırıldı. □

Mas-Daf İşçileri Eylemlerini Sürdürüyor

Düzce'nin Beyköy mevkiindeki 1. Organize Sanayi Bölgesinde faaliyet gösteren MAS-DAF Makine Sanayi adlı fabrikada çalışan işçiler çalışma şartlarının düzelmesi için Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye olmuşlardı. Sendikalı olmaları nedeniyle 22 işçi işten atılmış ve 2 Ağustos 2010 tarihinden itibaren greve giderek fabrikaları önünde kurdukları çadırda direnişe başlamışlardı. Tüm işçi ve emekçilerin desteğini bekleyen Mas-Daf Makine işçileri 21 Ekim Çarşamba günü fabrika önünde eylem yaparak taleplerini yeniden dile getirdiler. İşten çıkarılan ve 70 gündür eylemlerini sür-

düren 22 işçiye, DİSK üyeleri de destek verdiler.

Fabrika önünde yapılan eylemde DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi bir açıklama yaparak Mas-Daf Makine işçilerinin haklı bir direniş içinde bulduklarını, anayasal haklarını kullandıkları için işten atıldıklarını belirterek "Yıllarca asgari ücretle karın tokluğuna köle gibi çalıştırdığı işçilerin, en ufak bir hak arayışına dahi tahammül edemeyen işverenin tavrını protesto ediyoruz. Bu Türkiye'nin bir ayıbıdır. Türkiye'nin Çalışma Bakanı Türkiye'nin Başbakanı halen Türkiye'de sendikal örgütlenme özgürlüğü var diyorsa Düzce'nin ovasına gelsinler, bu rezaleti görsünler. Birden fazla sendika üyeliği diye referandumdan önce dolaşıldı. Daha fazla özgürlük denildi. Birden fazla sendikaya üyelik demagojisi yapıldı. Birakin birden fazla sendikaya üye olmayı bir tane

bile sendikaya üyeliği tahammül edilmiyor" dedi.

Basın açıklamasının ardından Mas-Daf işçileri slogan atarak taleplerini dile getirdiler ve fabrika yönetimine Pazartesi gününe kadar süre tanıdıklarını ve taleplerinin kabul edilmemesi halinde eylemlerini işlerine geri dönünceye kadar sürdüreceklerini söylediler. □

Devrimci Emekçi Komiteleri

1. Konferansı Yapıldı

“78 gün boyunca ülkenin tam kalbinde, Ankara’da tüm işçi ve emekçilerin yüreği olan, bugünlerde de İstanbul soğuğunu eylemleriyle ısıtan TEKEL İşçilerine selam olsun...” diyerek ve direnişteki tüm işçi ve emekçileri tek tek anarak başlayan Devrimci Emekçi Komiteleri’nin (DEK) ilk konferansı, 16-17 Ekim günleri Eczacılar Odası Toplantı Salonu’nda yapıldı. Konuşmacıların yanı sıra, eylemde olan Tekel işçilerinin katılımı ile de renklenmiş iki günlük konferansın ardından DEK, bir “Sonuç Bildirgesi” yayınladı.

1. KONFERANS SONUÇ BİLDİRGESİ

16-17 Ekim 2010 tarihinde toplanan Devrimci Emekçi Komitelerinin konferansında ilk sözü alan Süleyman Acar tarafından, “Dünyada ve Ülkelerimizde Ekonomik - Politik Kriz” başlığında; Türkiye’nin krizi en ağır şekilde yaşayan devletlerden biri olduğu ve krizin devam ettiği anlatıldı. Ekonomik-politik kriz hakkında başlıca şu tespitler yapıldı: *“Kriz; bir sınıflar savaşı arenasıdır. Sınıflararası savaş gittikçe katlanan öfkeyle sertleşiyor. Hiçbir kriz kendiliğinden sistemi yok etme özelliğine sahip değildir. Sonucu belirleyen sınıflar savaşıdır. Yani krizlerin büyüklüğü ya da küçüklüğü değil sınıflar savaşının ulaştığı düzey ve hangi tarafın kazanacağıdır belirleyici olan. Emekçinin kendi hareketini oluşturmasını, örgütlenmesini ve aşağıdan gelen hareketin artmasını sağlamalıyız.”*

Yapılan tartışmalar sonucunda; krizin salt ekonomik olmadığı, ekonomik-politik kriz olduğu tespit edilerek, çözümün teknelci burjuvaziye bırakılmaması gerektiği, krizin yarattığı olanakları devrime yöneliş açısından değerlendirmenin işçi sınıfı biliminin gereği olduğu tespitinde ortaklaşılmıştır.

İkinci olarak söz alan Büro Emekçileri Sendikası işyeri temsilcisi Hacı Özkan, 657 sayılı devlet memurları kanununda yapılması öngörülen değişiklikler hakkındaki incelemesini sundu.

Sunumda yeni 657 tasarısı ayrıntılı olarak değerlendirildikten sonra şu tespitler yapıldı: *“Yeni yasa tasarısı ile kamuda çalışma düzeni mevcut durumdan daha hiyerarşik biçime dönüştürülmektedir. Tasarı uluslararası hukuktan kaynaklı kimi zorunlu hakları tanırken 4/B ve 4/C statüsünde çalışanları kapsam dışında tutmaktadır. Sendikal haklar konusunda daha geri bir düzenlemeyi gerektirmektedir. Örgütlenmenin altını boşaltan, hak arayan memuru suçlu kategorisine sokan ve mevcut kazanımları da yok etmeyi hedefleyen bir nitelik taşımaktadır. Tasarı emekçiler için tam bir yıkım yaratmaktadır. Emekçilerin mücadele etmekten başka şansı yoktur.”*

Sunumdan sonra yapılan tartışmalarda, sermayenin hazırlığını yaptığı saldırıların niteliğini kitlelere yaymanın gereği üzerinde duru-

larak, emekçilerin statü farkı gözetmeden saldırılar karşısında ortak duruş sergilemelerinin önemine dikkat çekildi. Ortak talepler için mücadele birliğinin örülmesi, sendika bürokratlarının günü kurtarma eylemleri yerine varolan hakları savunucu ancak bununla yetinmeyen bu hakları geliştirmeyi önüne hedef olarak koyan eylemlere girişilmesi gerektiği sonucuna varılmıştır.

Büro Emekçileri Sendikası İşyeri Temsilcisi Ahmet Turan, 4/C kapsamında toplu sözleşme girişim deneyimi konusunda sunumunu yaptı.

Sunumda Danıştay’da 4/C statüsünde çalışanların örgütlenmesi ve toplu sözleşme talebi deneyimi aktarıldı. Örgütlenme deneyiminde *“İşçi ve emekçi ürettikleri mal ve hizmet anlamında farklı olsalar da, üretim sürecine kattıkları gücün kol ve kafa gücü olması yönünden farklılaşsalar da, aslında sattıkları şey anlamında, ‘emek gücü’ anlamında birbirlerinin aynıdır. Sattıkları emek gücü yalnızca sermayenin arttırılmasına yarar. Yarattıkları artı değere işverenin, kapitalistin el koyması nedeniyle sermayenin artışına dolaysız katkı koyarlar. İşyerlerindeki durumlarına ve örgütlenmelerine dair yasalardaki farklılıklar da sadece sermayenin işine yarar. 4/A, 4/B, 4/C, taşeron ayrımları çalışanların birbirlerini düşman olarak görmesine neden olduğunu anlatarak, hukukun kendisine ve hukuk mücadelesine güvenilemez ancak kullanılabilir araçlar olduğu”* tespitini yaptı.

“Danıştay’da 4/C statüsünde çalışanların BES’te örgütlenmeye başlaması sonrasında uluslararası genel hukuk ilkeleri gereği, 4/C’lilerle yapılan kişisel sözleşmelerin toplu sözleşmeye dönüştürülebileceği fikri ortaya çıkmıştır. ‘Yasa ve hukuk ayırım yapmadan herkese eşit uygulanır’ genel hukuk ilkesi ile ILO’nun da kabul ettiği ‘İşverenle işçi arasında sözleşme varsa esas olan Toplu sözleşmedir’ anlayışı yan yana getirilmiş, örgütlenme işyerinde (Danıştay Başkanlığı) %50 barajını aştığında BES Ankara 1 Nolu Şube aracılığıyla BES Genel Merkezi ‘Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na işyeri yetki tespiti için başvurulması’ istenmiş ancak, süreç Merkez Yönetim Kurulu tarafından sekteye uğratılmıştır. Eğer BES Danıştay’daki 4/C kapsamında çalışanlar adına toplu iş sözleşmesi yapmak üzere masaya oturma mücadelesine girişmiş olsaydı, hem KESK içinde ilk örneği yaratmış, hem de bugün yaşanan 4/C sorunu nitelik değiştirmiş olacaktı” tespitleri yapıldı.

Sosyal Güvenlik başlığında sunumunu yapan Sosyal Güvenlik Uzmanı Recep Çöl, Sosyal güvenliğin en temel insan hakkı olduğu tespitinden yola çıkarak sermayenin yasalarda yer alsın da kendi çıkarına uygun olmayan yasayı uygulamayacağını örneklerle anlattı. Sunum sonunda, sosyal güvenliğe yönelik, sosyalist ülkelerdeki sosyal güvenlik hizmetlerinin ayrıntılı olarak incelenmesi ve ülkemizdeki sosyal güvenlik sistemiyle karşılaştırılmasının mücadelenin önünü açacağı değerlendirildi.

Ankara’da 78 gün boyunca işçi ve emekçilerin gündemini sıcak tutan ve konferansımızın yapıldığı tarihte 13 gündür İstanbul’da eylemlerine devam eden TEKEL işçilerinin konferansımızı ziyaret et-

Devrimci Emekçiler

meleri üzerine kürsüyü onlara bıraktık. TEKEL işçileri süreçlerini anlattıktan sonra kısaca;

“Kendi yaşadığımız örnekten de yola çıkarak bugün artık sendikaları tartışmak gerekiyor. Sendikalar içinde buldukları konumlarıyla sınıf mücadelesinin önünde engel teşkil ediyor. Sarı sendikaların konumu belli, bunu tartışmak gerekmiyor. Ama en tehlikeli olanlar sol söylemleri kullanan sendikacılarıdır. Bugün bizim yaptığımız eylem bu sendikacıların oyunlarını bozuyor. Eylem sürecimizde (Ankara) biz daha çok sendika yalanları ve bunların akıl hocaları reformist partilere karşı mücadele ettik. Şuan yaptığımız eylemde sayımız bizim için önemli değil. Biz doğru bildiğimizin arkasından gidiyoruz ve gideceğiz. 5 kişi ya da 5 bin kişiyiz, önemli olan modeldir. Bize karşı cephe alan sendikacılara karşı mücadele ediyoruz. Sınıf dostlarıyla beraber kirli oyunları bozmalıyız. Belirleyici olan pratik süreç olacak. Bizler artık dış dönük eylemler yapıyoruz; diğer sınıf eylemleri, hasta tutsaklar, cumartesi anneleri... Sonuna kadar mücadeleye devam edeceğiz ve kazanacağız.” dediler.

Konferansımızın ikinci gününde birinci oturum Prof. Dr. Zeki Kılıçarslan’ın Sağlıkta Güvence ana başlığındaki sunumuyla başladı. Türkiye’de ve dünyada sağlık sistemleri incelendikten sonra özelde kot taşıma işçileri olmak üzere iş güvenliği hakkında konferansa ayrıntılı bilgi verildi. Prof. Dr. Zeki Kılıçarslan sonuç olarak; “Sağlık en temel insan hakkıdır. Bütün emek örgütleri sağlık alanında ortak örgütlenme yürütmelidir. Sağlık alanının finansmanı genel vergilerden sağlanmalıdır. Sağlık alanı tüm vatandaşları (ülkede bulunan yabancılar dahil) kapsamalıdır. Sağlık alanı sadece sağlıkçıların değil, asıl olarak toplumun bir sorunu olarak ele alınmalı, toplumun karar mekanizmasına katılımı sağlanmalıdır” tespitlerinde bulundu.

Av. Nadire Özkaya “Devlet memurları-kamu emekçilerinin işkazası ve meslek hastalığı sigortası hakları” başlığındaki sunumunda “hukuki bir skandal” olarak nitelendirdiği 657’lilerin iş kazaları ve meslek hastalıkları sigortasını içeren 188. madde hakkında konferansı bilgilendirdikten sonra, daha geniş kesimlerin bu konuda bilgilendirilmesi gerektiği, örnek davalar yaratılarak işleşişin önünün açılmasının ve en geniş örgütlenmenin yaratılmasının ivediliğini tespit etti.

Yapılan değerlendirme ve tartışmalar sonucunda 657 sayılı yasanın yürürlüğe girmesinden bu yana saklanan bir hakkın açığa çıkarılarak kullanılabilir hale getirilmesinin öne-

mine vurgu yapılarak, emeklilik ve sağlık haklarına yapılan saldırılar karşısında geriye düşme eğilimi taşıyan mücadelenin ayağa kaldırılması için bir olanak olarak değerlendirilmesi, iş kazası ve meslek hastalığı sigorta haklarının emekçilerin kullanılabilir bir hakka dönüştürülürken, işçilerin de varolan bu haklarına sahip çıkmaları yönünde bilgilendirme ve propaganda çalışmalarında bulunulması gerektiği tespiti yapılmıştır. İşletilecek hukuki süreçler için yol göstericiliğin örgütlenmeye katkı ve ivme kazandıracağı sonucuna ulaşılmıştır.

Örgütlenme ve Komite Konsey deneyimleri hakkında söz alan SES üyesi Ülkü Şeyda; Komite ve konseylerin devrimci durumlarda ortaya çıkan mücadele, ayaklanma, birlik ve iktidar organları olduğu, bugün içinden geçmekte olduğumuz sürecin, sınıflar savaşının ulaştığı düzeyin, komite ve konseylerin yaşama geçirilmesini zorunlu kıldığını anlattı. Komite ve konseylere dair dünyadaki ve ülkelerimizdeki deneyimlerin daha geniş kitlelerle tartışılması ve en geniş örgütlenmenin sağlanması için en kısa sürede bir konferansın örgütlenmesi gerektiği tespitinde bulunuldu.

Büro Emekçileri Sendikası İşyeri Temsilcisi Murat İşeri, Komite/Konsey deneyimi olarak, Taban İnisyatifinin çalışma prensiplerini ve gelişim sürecini konferansa anlattı.

Taban inisiyatifinin mücadelenin ihtiyaçlarından doğan, sendika içinde örgütlenen ancak hiçbir partinin ve sendikanın alt organı olmayan, tüm kararlarını ikna tartışmaları sonucu alan, demokratik merkezîyetçi, alanlarına yönelik sorunlar dışında ülke sorunlarına da müdahale eden, tüm düşüncelerin kendisini özgürce ifade ettiği, örgütleyicilerini geliştiren bir komite deneyimi olduğu tespit edildi.

“Örgütlenme ve Komite Konsey Deneyimleri” ve “Komite/Konsey deneyimi olarak Taban İnisyatifi” konularının ortak değerlendirilmesi sonucunda; komite ve konseylerin ortaya konan işleşiş ilkeleri, örgütlenme ve çalışma biçimleri konusunda ulaşılan verilerin amaçlarına ulaşmış olan komite ve konseylerin olgunlaşmış, kristalize olmuş deneyimlerin son hallerine ilişkin olduğu gerçeğinden yola çıkma gereği ortaya konmuştur. Ulaşılması gereken model belli olsa da, işyerlerinde ortaya çıkacak ve işyerinde çalışanların iradesini esas alacak oluşumların desteklenmesi ve yöreklendirilmesi gerektiği, ancak, komitelere dönüşmesi ve üstlendikleri görevleri bir üst aşamaya taşınmaları doğrultusunda yönlendirilmelerinin doğru olacağına vurgu yapılmıştır.

KONFERANS DEĞERLENDİRMESİ SONUCUNDA TESPİT EDİLEN HEDEFLER

1) Komite ve konseyler hakkında yeni bir konferansın örgütlenmesi. Komite ve konseylerin alana yönelik pratik bir faaliyet olarak ele alınması,

2) Komite ve konsey tartışmalarının alanlara, illere ve emekçilere paneller, söyleşiler, etkinlikler yoluyla yayılması,

3) İşçilerin ve emekçilerin ortak örgütlenmesinin hayata geçirilmesi,

4) Burjuva ve uzlaşmacı sendikacılığa karşı ortak mücadelenin örülmesi,

5) Hukuki mücadelenin temel alınıp, tek tek sorunlara karşı mücadelenin emekçilerin enerjisini boşalttığı, bir bütün olarak tüm bu sonuçları yaratan sistemin kendisine karşı fiili mücadelenin yürütülmesi gerektiği değerlendirildi. □

“ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK!”

